

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 28.10.2010
KOM(2010) 614 wersja ostateczna

SEK(2010) 1272
SEK(2010) 1276

**KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

**Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji
Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie**

{SEC(2010) 1272}

{SEC(2010) 1276}

SPIS TREŚCI

1.	Europa potrzebuje przemysłu.....	4
2.	Nowe podejście do polityki przemysłowej	5
3.	Poprawa warunków ramowych dla przemysłu	6
3.1.	Test konkurencyjności i wdrażanie inteligentnych regulacji	6
3.2.	Polepszenie dostępu do finansowania dla przedsiębiorstw.....	8
4.	Umacnianie jednolitego rynku	9
4.1.	Rozwijanie jednolitego rynku i egzekwowanie praw własności intelektualnej.....	9
4.2.	Polityka konkurencji	11
4.3.	Poprawa infrastruktury.....	11
4.4.	Normalizacja	13
5.	Nowa polityka innowacji przemysłowych.....	14
5.1.	Innowacje przemysłowe.....	14
5.2.	Zasób umiejętności.....	17
6.	Czerpanie korzyści z globalizacji.....	18
6.1.	Regulacje handlowe i międzynarodowe.....	18
6.2.	Zapewnienie dostępu do surowców i kluczowych produktów	21
7.	Wspieranie modernizacji przemysłu	22
7.1.	Efektywne gospodarowanie zasobami, efektywność energetyczna oraz niskoemisyjność	22
7.2.	Strukturalne przerosty mocy	24
7.3.	Oparcie na społecznej odpowiedzialności biznesu	26
8.	Wymiar specyficzny dla danego sektora — podejście ukierunkowane.....	27
8.1	Kosmonautyka: siła napędowa innowacji i konkurencyjności na usługach obywateli	27
8.2.	Mobilność zgodna z zasadami zrównoważonego rozwoju	29
8.3.	Stawianie czoła wyzwaniom społecznym.....	31
8.4.	Pobudzanie konkurencyjności UE dzięki łańcuchowi wartości.....	32
8.5.	Rozwiązywanie problemów związanych z przemysłem energochłonnym.....	34
8.6	Wzmocnione podejście sektorowe.....	35

9.	Podsumowanie: Sposób sprawowania rządów UE w zakresie polityki przemysłowej	
		35

1. EUROPA POTRZEBUJE PRZEMYSŁU

Obecnie, bardziej niż kiedykolwiek, Europa potrzebuje przemysłu, a przemysł potrzebuje Europy. Jednolity rynek, z 500 milionami konsumentów, 220 milionami pracowników i 20 milionami przedsiębiorców, jest głównym instrumentem służącym do urzeczywistnienia konkurencyjnej przemysłowej Europy. W prywatnym sektorze w Unii Europejskiej jedna czwarta miejsc pracy przypada na przemysł wytwórczy, a przynajmniej drugie tyle przypada na związane z nim usługi, które zależą od przemysłu jako dostawcy lub klienci. 80 % działań w zakresie badań i rozwoju w prywatnym sektorze podejmowanych jest w przemyśle – jest on siłą napędową innowacji i dostarcza rozwiązań problemów, jakie napotyka nasze społeczeństwo.

Konieczne jest zwiększenie produktywności **przemysłu wytwórczego i związanych z nim usług**, aby wesprzeć powrót do wzrostu gospodarczego i korzystnej sytuacji na rynku pracy, przywrócić dobry stan i zrównoważony rozwój gospodarki unijnej i pomóc utrzymać nasz model społeczny. Przemysł znajduje się więc na pierwszym planie w nowym modelu wzrostu dla gospodarki UE, jaki przedstawiono w strategii „Europa 2020”.

W wyniku kryzysu finansowego i gospodarczego ponownie zwrócono uwagę na centralne znaczenie **silnego, konkurencyjnego i zdywersyfikowanego łańcucha wartości** w przemyśle wytwórczym dla konkurencyjności i potencjału w dziedzinie zatrudnienia. W niniejszym komunikacie określono strategiczne ramy dla nowej zintegrowanej polityki przemysłowej, która będzie pobudzać ożywienie gospodarcze i tworzenie nowych miejsc pracy przez zapewnienie w UE prosperującej bazy przemysłowej światowej klasy.

MŚP zapewniają ok. 2/3 zatrudnienia w przemyśle; duży udział potencjału przemysłu unijnego w zakresie tworzenia wzrostu i miejsc pracy zawdzięczamy także tym żywiołowym i dynamicznym przedsiębiorstwom. Wspieranie tworzenia, rozwoju i internacjonalizacji MŚP musi zatem znajdować się w centrum nowej zintegrowanej polityki przemysłowej UE.

W ostatnim dziesięcioleciu **globalne otoczenie biznesowe** zmieniło się radykalnie¹. Oznacza to zarówno wyzwania, jak i szanse dla przemysłu unijnego: polityka przemysłowa powinna pomóc przemysłowi w wykorzystaniu tych szans. Przemysł UE konkuruje z Chinami, Brazylią, Indiami i z innymi gospodarkami wschodzącymi także produktami wysokiej klasy. Technologia, TIK i umiejętności stają się coraz ważniejsze dla międzynarodowej konkurencyjności. Międzynarodowe łańcuchy wartości stają się coraz bardziej powiązane między sobą. Zaostrza się też konkurencja o niewystarczające zasoby energetyczne i surowce. Przemysł UE musi także przejąć wiodącą rolę w przejściu do oszczędnej pod względem zasobów gospodarki niskoemisyjnej.

Istnieją powody, aby ze spokojem patrzeć na zdolność przemysłu unijnego do pokonania tych wyzwań i pozostania siłą napędową wzrostu gospodarki UE. Aż do początków kryzysu finansowego i gospodarczego **przemysł unijny** radził sobie całkiem dobrze w tym szybko zmieniającym się otoczeniu. Przez ostatnie dziesięciolecie z powodzeniem utrzymywał swój udział w handlu światowym w obliczu silnej presji ze strony nowych konkurentów. Sam przemysł wytwórczy zapewnia 75 % wywozu. Sektory takie jak sektor farmaceutyczny i

¹ DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu: „Przemysł wytwórczy UE: jakie są wyzwania i szanse w najbliższych latach?”.

maszynowy, znacznie się rozwinęły. Rozwijał się także sektor motoryzacyjny, chemiczny i lotniczy. Chociaż kryzys gospodarczy początkowo doprowadził do **przejściowego załamania produkcji przemysłowej**, po ponownym wzroście światowego handlu i zlikwidowaniu nadwyżki zapasów nastąpiło gwałtowne ożywienie. Oczywiście niektóre sektory zostały dotknięte poważniej i trwalej niż inne.

Dynamiczny i wysoce konkurencyjny sektor wytwórczy UE może dostarczyć zasobów i wielu rozwiązań dla wyzwań społecznych stojących przed UE, takich jak zmiany klimatu, zdrowie i starzenie się społeczeństwa, rozwój zdrowego i bezpiecznego społeczeństwa oraz prosperująca społeczna gospodarka rynkowa.

Konieczne **przejście do bardziej zrównoważonej, sprzyjającej włączeniu społecznemu i oszczędnej pod względem zasobów gospodarki** trzeba będzie wesprzeć polityką horyzontalną i sektorową na wszystkich poziomach. Będzie to także wymagać wzmocnienia europejskiego sposobu sprawowania rządów i dialogu społecznego.

2. NOWE PODEJŚCIE DO POLITYKI PRZEMYSŁOWEJ

W niniejszym komunikacie proponuje się nowe podejście do polityki przemysłowej, które spowoduje dynamiczny wzrost gospodarki UE, który umocni konkurencyjność UE, zapewniając wzrost i nowe miejsca pracy i umożliwiając przejście do gospodarki niskoemisyjnej i oszczędnej pod względem zasobów.

Ambitne ramy strategiczne dla nowej polityki konkurencyjności przemysłu muszą umieścić konkurencyjność i zrównoważony rozwój przemysłu unijnego na pierwszym planie. Oznacza to, że politykę przemysłową należy rozumieć w szerszym sensie.

Po pierwsze, dotyczy ona tych dziedzin polityki, które bezpośrednio dotyczą kosztów, cen i konkurencyjności innowacyjnej przemysłu i poszczególnych sektorów, takich jak polityka standaryzacji i innowacji oraz sektorowe dziedziny polityki ukierunkowane m.in. na osiągnięcia poszczególnych sektorów w zakresie innowacji.

Po drugie, **konieczna jest ona do rozpatrywania wpływu na konkurencyjność wszystkich innych inicjatyw politycznych**, takich jak polityka transportowa, energetyczna, polityka ochrony środowiska, polityka społeczna i polityka ochrony konsumenta, ale także polityka jednolitego rynku i polityka handlowa. Są to kluczowe elementy całego pakietu, gdyż mają one także poważny wpływ na koszty, ceny i konkurencyjność innowacyjną przemysłu.

Cechy nowego podejścia to:

- **Połączenie bazy horyzontalnej i zastosowania sektorowego.** Istniejące wyzwania wymagają znacznych wysiłków w zakresie dostosowania i ambitnych strategii transformacji ze strony różnych sektorów gospodarczych. **Wszystkie sektory są ważne i Komisja będzie nadal stosować do nich indywidualne podejście.** W stosownych przypadkach Komisja rozważy odpowiednie środki, aby informować konsumentów i propagować doskonałość w danych sektorach przemysłu. **Skoordynowane europejskie reakcje polityczne.** Podział pracy na całym świecie intensyfikuje się i na znaczeniu traci koncepcja krajowych sektorów lub gałęzi przemysłu o niewielkiej interakcji z innymi sektorami lub resztą świata.

- Należy brać pod uwagę **cały łańcuch wartości i dostaw**, od dostępu do energii i surowców po usługi posprzedażne i recykling materiałów. Niektóre części tego łańcucha znajdują się poza Europą; dlatego ważne dla wszystkich gałęzi przemysłu jest posiadanie „odpręgu globalizacyjnego”.
- **Komisja będzie regularnie informować o polityce w zakresie konkurencyjności i polityce przemysłowej Europy i państw członkowskich oraz o efektach tych polityk.** Ponieważ wiele istotnych warunków ramowych dla konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu jest ustalanych na poziomie państw członkowskich, monitorowanie powinno obejmować nie tylko wyniki w zakresie konkurencyjności, ale także politykę konkurencyjności².

Sukces nowej polityki przemysłowej przełoży się bezpośrednio na większy wzrost i zatrudnienie oraz zwiększoną konkurencyjność międzynarodową przemysłu unijnego. Ponadto zużycie zasobów i energii oraz emisja gazów cieplarnianych powinny być oddzielone od wzrostu produkcji zgodnie z ogólnymi celami strategii „Europa 2020”.

3. POPRAWA WARUNKÓW RAMOWYCH DLA PRZEMYSŁU

3.1. Test konkurencyjności i wdrażanie inteligentnych regulacji

Mimo dobrze rozwiniętego pakietu przepisów prawnych i regulacji UE, nadal istnieje znaczny obszar, gdzie możliwe są lepsze uregulowania na poziomie europejskim i krajowym. Istotny jest dalszy rozwój w kierunku **inteligentnych regulacji**³ na wszystkich poziomach interwencji regulacyjnej oraz we wszystkich dziedzinach polityki mających wpływ na konkurencyjność przemysłu. Ma to dwa wymiary.

Po pierwsze, ważne jest zapewnienie, aby wszystkie wnioski dotyczące polityki mające istotny wpływ na przemysł, podlegały pogłębionej analizie w zakresie ich wpływu na konkurencyjność. Przykładem takich środków są nowe przepisy prawne dotyczące rynku wewnętrznego, główne uregulowania w zakresie rynków finansowych mogące mieć wpływ na dostęp do finansowania oraz nowe przepisy prawne w zakresie zmian klimatu i ochrony środowiska. **Analiza w zakresie wpływu na konkurencyjność byłaby przeprowadzana w drodze istniejącego procesu oceny skutków poprzez:**

- ocenianie i zgłaszanie ogólnego wpływu wniosku na konkurencyjność, w tym implikacje dla przemysłu i poszczególnych sektorów w zakresie inwestycji, kosztów, cen i innowacji, jak również satysfakcji konsumentów, uwzględniając w szczególności potencjalne interakcje między wnioskiem dotyczącym polityki a innymi obowiązującymi lub planowanymi przepisami i regulacjami;
- zapewnienie przejrzystości zaplanowanej pracy w ramach oceny skutków przez publikację planów działań dla wszystkich inicjatyw, które prawdopodobnie będą miały istotne oddziaływanie, w szczególności dla tych, które dotyczą konkurencyjności;

² Dokument roboczy służb Komisji w sprawie wyników w zakresie konkurencyjności i polityk państw członkowskich: SEC(2010)1272. Główne ustalenia tego sprawozdania dotyczące wspólnych wyzwań, przed którymi stoi wiele państw członkowskich UE, są zaznaczone w polach tekstowych.

³ COM(2010) 543.

- zasięganie opinii przedsiębiorstw i innych zainteresowanych stron przy przygotowywaniu istotnych inicjatyw legislacyjnych poprzez konsultacje z zainteresowanymi stronami i przez zachęcanie ich do korzystania z planów działań przy przygotowywaniu swojego wkładu do procesu stanowienia polityki;
- sprawianie w dalszym ciągu, aby wszystkie istotne wnioski Komisji, które mogą powodować znaczące skutki, łącznie z planami działań (i upoważnieniami do prowadzenia negocjacji handlowych), podlegały odpowiednim ocenom skutków i były przedkładane Radzie ds. Oceny Skutków.
- wskazywanie w planach działań towarzyszących rocznemu programowi prac, które środki podlegałyby ocenie skutków.

Drugim elementem będzie **ocena ex post** skutków prawodawstwa w zakresie konkurencyjności. Systematyczne oceny prawodawstwa muszą stać się integralną częścią inteligentnych regulacji. Ocena rezultatów będzie prowadziła do bardziej przejrzystego stanowienia polityki w odpowiedzi na bodźce i w oparciu o fakty i pomoże zidentyfikować nowe możliwości poprawy jakości prawodawstwa, łącznie z uproszczeniem i zmniejszeniem obciążeń administracyjnych. Ponieważ w przeszłości prawodawstwo w naturalny sposób skoncentrowane było na głównych celach (takich jak zapewnienie regulacji jednolitego rynku, spełnienie celów w zakresie ochrony środowiska itd.), potencjalne efekty uboczne oddziałujące na konkurencyjność przemysłu, a w szczególności łączny wpływ przepisów, nie zawsze były w pełni ocenione. Komisja zamierza więc uzupełniać ocenę poszczególnych aktów prawnych poprzez bardziej kompleksowe oceny polityki. Te „kontrole sprawności” posłużą do oceny tego, czy ramy regulacyjne danej dziedziny polityki są adekwatne do celu, a jeśli nie, co należy poprawić. Proces ten ma na celu zmniejszenie nadmiernych obciążeń i zredukowanie warstw prawodawstwa, które narosły z czasem, poprzez zidentyfikowanie częściowo pokrywających się treści, luk, niespójności i środków, które uległy dezaktualizacji. Doświadczenie zdobyte podczas uproszczenia prawodawstwa w kontekście „nowego podejścia” do jednolitego rynku towarów może stanowić cenne źródło informacji w tym względzie.

Mimo istotnego postępu w ostatnich latach, znaczna większość państw członkowskich nadal stoi przed wyzwaniem, które można zidentyfikować, dotyczącymi inteligentnych regulacji i otoczenia biznesowego, szczególnie dla MŚP. Państwa członkowskie powinny podjąć zwiększone i bardziej systematyczne wysiłki, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne, dążyć do lepszych regulacji i polityk w zakresie e-administracji, stosować zasadę „najpierw myśl na małą skalę” oraz uprościć programy wsparcia. Wymiana najlepszych praktyk między decydentami może umożliwić osiągnięcie celów politycznych w mniej uciążliwy sposób.

Konieczna jest także kontynuacja ulepszania otoczenia biznesowego, szczególnie dla MŚP. W tym względzie dokonano już znacznego postępu w ramach strategii lizbońskiej i programu **Small Business Act** przyjętego przez Komisję w czerwcu 2008 r.⁴ Jednak konieczny jest dalszy postęp poprzez ciągłe stosowanie zasady „najpierw myśl na małą skalę” i poprzez nowe inicjatywy mające na celu wspieranie konkurencyjności MŚP, takie jak dostęp do ekorynków i ekoinnowacji oraz współpraca między przedsiębiorstwami, jak również internacjonalizacja.

⁴

COM(2008) 394.

Komisja:

- *przeprowadzi pogłębioną analizę skutków dla konkurencyjności przemysłowej wynikających z wszystkich istotnych nowych wniosków dotyczących polityki mających znaczny wpływ na przemysł, w ramach procesu oceny skutków, oraz zajmie się ocenami ex-post i oceną prawodawstwa UE („kontrola sprawności”), w tym kwestii związanych z konkurencyjnością. (od 2011 r.);*
- *dokona przeglądu programu Small Business Act, aby nadal ulepszać otoczenie biznesowe MŚP i rozwiązywać powstające problemy, takie jak dostęp do ekorynków i ekoinnowacji, współpraca między przedsiębiorstwami i internacjonalizacja. (2010 r.)*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *zapewnienia oceny wpływu ich głównych propozycji politycznych na konkurencyjność przemysłową, wdrażania „kontroli sprawności” ich własnego prawodawstwa;*
- *wdrażania programu Small Business Act, dalszych ulepszeń w otoczeniu biznesowym i „myślenia najpierw na małą skalę”.*

3.2. Polepszenie dostępu do finansowania dla przedsiębiorstw

Konieczne jest, aby **rynki finansowe były bardziej odporne i wydajne** i aby otrzymywały one odpowiednie zachęty do finansowania gospodarki realnej i inwestycji, a nie angażowania się w spekulacje na rynku finansowym. Jednakże regulacje rynków finansowych nie mogą zagrażać krótkoterminowemu zapotrzebowaniu na finansowanie gospodarki realnej i zdolności przedsiębiorstw do zabezpieczenia się przed ryzykiem.

Większość państw członkowskich zidentyfikowało dostęp do finansowania jako wąskie gardło, szczególnie w przypadku MŚP i finansowania innowacji. Wiele państw skorzystało z ram tymczasowej pomocy państwa w celu opracowania środków ożywienia gospodarczego. W szczególności państwa członkowskie wzmocniły programy kredytów eksportowych, ubezpieczenia eksportowego i systemy gwarancji pożyczek bankowych dla MŚP. Zaległe płatności ze strony sektora publicznego nadal pozostają problemem w większości państw, a w niektórych z nich istnieje wyraźne pole do znacznego zredukowania zaległych płatności.

W następstwie kryzysu finansowego i gospodarczego **dostęp do finansowania** dla przedsiębiorstw pozostaje poważnym wyzwaniem, szczególnie dla MŚP. Dostępność kredytów nadal nie powróciła do normy, a rynki finansowe nadal boją się ryzyka. Komisja ustanowiła wraz z instytucjami finansowymi i przedstawicielami przedsiębiorstw Forum Finansowe MŚP w celu oceny i propagowania najlepszych praktyk i znalezienia nowych innowacyjnych rozwiązań, aby zapewnić dostęp do finansowania przedsiębiorstw, przede wszystkim MŚP.

Modernizacja europejskiej bazy przemysłowej i infrastruktury, na której się ona opiera, będzie wymagać znacznych nowych inwestycji, a co za tym idzie **więcej kapitału prywatnego na inwestycje produkcyjne**, w szczególności poprzez rynki kapitału podwyższonego ryzyka. Dotyczy to szczególnie finansowania nowych przedsiębiorstw, dynamicznie rosnących firm, badań, rozwoju i innowacji, które często nie mogą być finansowane z rachunku przepływów pieniężnych. Biorąc pod uwagę obecne poważne pogorszenie się stanu finansów publicznych w wielu państwach członkowskich, konieczne

jest opracowanie nowych innowacyjnych rozwiązań, w tym programów współfinansowanych w ramach polityki regionalnej UE i wspólnej polityki rolnej dla sektora rolno-spożywczego, w celu zapewnienia wydajnego i skutecznego wsparcia finansowego, aby pomóc uzgodnić mechanizmy publicznego finansowania i zachęt z celami strategicznymi UE.

Prywatne projekty inwestycyjne na dużą skalę i inwestycje w infrastrukturę także opierają się na dobrze funkcjonujących rynkach finansowych. Mogą one przyciągać kapitał prywatny i publiczny spoza UE, w tym **bezpośrednie inwestycje zagraniczne** z niezależnych funduszy inwestycyjnych. Konieczne jest, aby takie fundusze funkcjonowały w otwartym klimacie inwestycyjnym i spełniały określone standardy w zakresie przejrzystości i zarządzania zgodnie z najlepszymi praktykami ustanowionymi przez MFW i OECD.

Komisja:

- *zgodnie z komunikatem w sprawie kolejnych kroków w reformie usług finansowych⁵ przedłoży wnioski dotyczące przepisów gwarantujących, że rynki finansowe staną się odporniejsze i wydajniejsze, przy zapewnieniu, że nie zagrażą one potrzebom finansowania realnej gospodarek; oceni potencjalny wpływ na dostęp do finansowania, szczególnie dla MŚP, i uwzględni go w pełni przy opracowywaniu przyszłego prawodawstwa;*
- *zbada, czy można przeorientować europejskie instrumenty finansowe w następnym okresie programowania po 2013 r., aby pomóc w pokonaniu nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku w zakresie finansowania małych przedsiębiorstw i innowacji.*

Państwa członkowskie zachęca się do opracowania i udostępniania najlepszych praktyk w zakresie programów rządowych dotyczących dostępu do finansowania (2011/12).

4. UMACNIANIE JEDNOLITEGO RYNKU

4.1. Rozwijanie jednolitego rynku i egzekwowanie praw własności intelektualnej

Przez ostatnie 20 lat jednolity rynek był jedną z głównych sił napędowych wzrostu gospodarczego w Unii Europejskiej. Umożliwił on przemysłowi UE znaczne zmniejszenie kosztów handlu transgranicznego, spowodował zwiększoną konkurencję i duże korzyści z ekonomii skali i zakresu dzięki dostępności europejskiego rynku. Niemniej jednak istnieją nadal liczne bariery. Obejmują one rozbieżne przepisy krajowe, powielanie procedur i trudności w dostępie do niektórych sektorów rynku. Akt o jednolitym rynku ma na celu przeciwdziałanie tym barierom i jednocześnie przywrócenie zaufania do jednolitego rynku. Wiara przedsiębiorstw, pracowników, inwestorów i konsumentów w to, że wszyscy uzyskają korzyści z jednolitego rynku, przyczynia się do wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej.

Dokonano znacznego **zbliżenia prawodawstwa** w wielu dziedzinach związanych z działalnością gospodarczą. Mimo to przemysł europejski i obywatele zwykle napotykają na 27 rodzajów bardzo szczegółowych i różnych uregulowań prawnych na szczeblu krajowych, a także na szczeblu regionalnym. Hamuje to wydajną alokację zasobów w Europie i konkurencyjność przemysłu unijnego. Ważne jest zatem, aby dokonać przeglądu obowiązującego prawodawstwa i procedur administracyjnych w celu **określenia zakresu**

⁵ COM(2010) 301.

dalszej harmonizacji zwiększającej wydajność. Chociaż rozpoczęto już niektóre prace w tym zakresie, w wielu dziedzinach dopiero trzeba będzie podjąć tę pracę.

Usługi związane z biznesem, takie jak logistyka, zarządzanie infrastrukturą, projektowanie, marketing i reklama stają się coraz bardziej niezbędne dla nowoczesnych przedsiębiorstw produkcyjnych. Są one istotnym elementem produkcji i zwiększają wartość produktów. Mimo że wdrożenie dyrektywy o usługach usunęło bariery administracyjne dla transgranicznego świadczenia usług, nadal istnieją obszary, w których bariery te istnieją i w których poprawy wymaga funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług. Przedsiębiorstwa przemysłowe korzystające z usług zewnętrznych napotykają więc na rynek, który jest w dużym stopniu rozdrobniony, nieprzejrzysty i któremu często brakuje jasno określonych norm jakościowych. Stworzenie sprawnego jednolitego rynku usług związanych z biznesem wymaga, aby problemy te zostały pilnie rozwiązane.

Konieczne i długo oczekiwane są ulepszenia w **europejskim systemie praw własności intelektualnej**, w tym zwłaszcza uzyskanie skutecznego systemu patentu unijnego i sądowego rozstrzygania sporów patentowych. Skuteczniejsze przenoszenie i korzystanie z praw własności intelektualnej oraz zarządzanie nimi jest kluczem do uruchomienia działań w zakresie badań i rozwoju oraz innowacji, które są kluczowe dla trwałej konkurencyjności. Ponadto przeniesieniu tych praw musi towarzyszyć ich skuteczne egzekwowanie. **Podrabianie towarów i piractwo** na jednolitym rynku i za granicą dotyka coraz większej liczby różnych sektorów i szereg pojedynczych przedsiębiorstw. Podrabianie towarów takich jak produkty farmaceutyczne, sprzęt elektroniczny oraz części samochodowe mogą spowodować poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa, jak również spadek rentowności przedsiębiorstw i obniżenie motywacji do innowacyjnych rozwiązań.

Komisja:

- *zapewni terminowe wdrożenie aktu o jednolitym rynku;*
- *sporządzi wieloletni plan działań UE mający na celu rozwój systemu nadzoru rynku UE; ponadto we współpracy z krajowymi organami celnymi i organami nadzoru rynku opracuje wytyczne dotyczące kontroli celnej w zakresie bezpieczeństwa produktów;*
- *dokona przeglądu prawodawstwa UE w wybranych dziedzinach, w tym w szczególności w zakresie swobodnego przepływu towarów, gdzie dalsza harmonizacja mogłaby znacznie zredukować koszty prowadzenia działalności za granicą;*
- *ustanowi grupę wysokiego szczebla ds. usług związanych z biznesem, aby rozpatrzyć kwestie związane z lukami rynkowymi, normami, innowacjami i handlem zagranicznym w sektorach takich jak logistyka, zarządzanie infrastrukturą, marketing i reklama (2012 r.);*
- *w listopadzie 2010 r. ustali przyszłe działania mające na celu umocnienie egzekwowania praw własności intelektualnej, w tym w szczególności inicjatywę wsparcia europejskiego obserwatorium zajmującego się zjawiskiem podrabiania i piractwa.*

Wzywa się Radę i Parlament Europejski do:

- *pilnego przyjęcia wniosków dotyczących patentu unijnego i jednolitego systemu sądowego rozstrzygania sporów patentowych, tak by umożliwić wydanie pierwszych patentów w 2014 r.;*

- *opracowania i udostępnienia najlepszych praktyk i materiałów dotyczących nadzoru rynku, cel i ogólnego wsparcia dla przedsiębiorstw w celu egzekwowania praw własności intelektualnej.*

4.2. Polityka konkurencji

Funkcjonowanie konkurencyjnych rynków przyczynia się do konkurencyjności europejskiego przemysłu na wiele sposobów. Konkurencja pobudza do innowacji i wzrostu wydajności i stwarza bodźce dla firm do zwiększenia ich produktywności. Zapewniając równe reguły gry, polityka konkurencji umożliwia dostęp do dużego i złożonego rynku wewnętrznego UE. Konkurencyjne rynki zwiększają także presję na podwyższenie wydajności, aby stać się i pozostać bardziej konkurencyjnym.

Ponadto zasady konkurencji zapewniają specjalne ramy dla wsparcia konkurencyjności przemysłu europejskiego i dla przejścia w kierunku bardziej oszczędnego pod względem zasobów przemysłu. Dzięki kontroli pomocy państwa i połączeń oraz przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym Komisja zapewnia niezakłóconą konkurencję na rynku wewnętrznym. Dodatkowo egzekwowanie zasad konkurencji jest ważnym narzędziem ochrony europejskich firm przed szkodliwymi dla konkurencyjności praktykami, takimi jak dokonywanie podziału rynku, nagromadzenie mocy produkcyjnych lub uniemożliwianie działalności transgranicznej, co prowadzi do wzrostu cen. Jest to szczególnie ważne dla rynków czynników produkcji, takich jak usługi związane z przemysłem, które są istotne dla konkurencyjności cenowej europejskiego przemysłu.

Ponadto, zwiększając innowacje i produktywność, polityka konkurencji jest wydajnym instrumentem dla europejskich przedsiębiorstw, służącym do radzenia sobie z pojawiającymi się problemami światowej konkurencyjności, w tym ich pozycją na rynkach międzynarodowych. W szczególności kontrola połączeń jest istotnym narzędziem pozwalającym przedsiębiorstwom na restrukturyzację w drodze połączeń, tak by mogły zwiększyć swój zasięg, przy jednoczesnym zapewnieniu, że klienci europejskiego przemysłu i konsumenci są chronieni przed wzrostem cen i innymi skutkami antykonkurencyjnymi.

Kontrola pomocy państwa jest konieczna, aby uniknąć zniekształceń na jednolitym rynku. Ponadto zasady pomocy państwa przyczyniają się do wspierania konkurencyjności przemysłu w Europie. Zasady pomocy państwa stanowią ramy, dzięki którym inwestycje państw członkowskich są kierowane tam, gdzie występują nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku.

4.3. Poprawa infrastruktury

Konkurencyjność przemysłu europejskiego w dużym stopniu zależy od jakości i wydajności **usług w zakresie infrastruktury energetycznej, transportowej i komunikacyjnej**. Konieczne jest ulepszenie i modernizacja tych sieci. Ulepszone muszą zostać sieci transportowe, aby pokonać wąskie gardła i poprawić połączenia transgraniczne. Sieci energetyczne muszą zostać ulepszone i zmodernizowane tak, by włączyć sieci inteligentne, ułatwić włączenie zasobów odnawialnych, zapewnić w pełni funkcjonalny rynek wewnętrzny energii i poprawić bezpieczeństwo dostaw. Należy podjąć dalsze wysiłki w celu ulepszenia infrastruktury w nowych państwach członkowskich i mniej rozwiniętych regionach. Ulepszenia te wymagają ogromnych inwestycji i opracowania innowacyjnych rozwiązań w zakresie finansowania, takich jak obligacje z przeznaczeniem na projekty i partnerstwa publiczno-prywatne. Projekt przewodni agendy cyfrowej przedstawia wyzwania i proponuje

strategiczne rozwiązania w dziedzinie komunikacji. Podobnie, przyszły komunikat w sprawie infrastruktury energetycznej i biała księga w sprawie zrównoważonego transportu dotyczyć będą tej kwestii w kontekście infrastruktury energetycznej i transportowej. Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) i Fundusz Spójności odgrywają kluczową rolę w rozwoju i modernizacji tej infrastruktury.

Konkurencja, wydajność usług publicznych i prywatnych oraz infrastruktura są ważnymi czynnikami konkurencyjności przemysłu w państwach członkowskich. W wielu państwach członkowskich rosnąca konkurencja w sektorach sieciowych pozostaje wyzwaniem. W niektórych państwach członkowskich większej uwagi wymaga infrastruktura transportu drogowego i infrastruktura energetyczna. Przedłużające się procedury udzielania zezwoleń i publiczne przyzwolenie także stanowią istotne bariery dla rozbudowy infrastruktury.

Niektóre europejskie usługi sieciowe są często świadczone po **stosunkowo wysokich cenach**. Średnie ceny energii elektrycznej w Europie pozostają na wysokim poziomie w porównaniu z międzynarodowymi standardami. Potrzebne jest więc wprowadzenie skutecznego rynku wewnętrznego w sektorze energetycznym, a w działaniach tych ważnym narzędziem będzie niedawno przyjęty trzeci pakiet energetyczny. Efektywniejsze egzekwowanie zasad konkurencji w tym sektorze jest konieczne do zmniejszenia zakłóceń na rynku, takich jak nadużycia dominującej pozycji przez podmioty rynkowe. Nierozwiązanie tego problemu zwiększyłoby ryzyko przemieszczania działalności.

Wreszcie, różne **sieci** energetyczne, transportowe i komunikacyjne **muszą zostać bardziej zintegrowane**, aby umożliwić świadczenie nowych konkurencyjnych usług. Jednocześnie **integracja ta dostarczyłaby także nowych źródeł wzrostu i innowacji**.

Komisja:

- *podejmie konkretne działania w celu dalszego rozwoju wydajnego rynku wewnętrznego w zakresie transportu drogowego, lotniczego, kolejowego i wodnego (przyszła biała księga dotycząca polityki transportowej) i pokona bariery w transporcie za pomocą zmienionych wytycznych dotyczących TEN-T opartych na nowej metodyce planowania TEN-T opierającej się na tworzeniu „głównych sieci”;*
- *przyjmie pakiet w sprawie infrastruktury energetycznej w celu wspierania m.in. rozwoju rynku wewnętrznego energii przez rozwiązanie problemu brakujących połączeń infrastrukturalnych o znaczeniu europejskim i zaproponowanie narzędzi koniecznych do zapewnienia ich terminowej realizacji;*
- *przyspieszy działania mające na celu liberalizację unijnego rynku energii w celu zwiększenia konkurencji w sektorze energetycznym i uniknięcia postawienia unijnego przemysłu wytwórczego w niekorzystnej pozycji na rynkach światowych;*
- *opracuje, wraz z grupą EBI, strategię finansowania infrastruktury obejmującą stworzenie obligacji z przeznaczeniem na projekty unijne i wspieranie partnerstw publiczno-prawnych.*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *położenia szczególnego nacisku na rozwiązanie problemów zidentyfikowanych wąskich gardeł i na transgraniczne połączenie sieci energetycznych;*

- *szybkiego wdrożenia trzeciego pakietu dotyczącego wewnętrznego rynku energii.*

4.4. Normalizacja

Jedną z kluczowych polityk mających na celu uzyskanie korzyści ekonomicznych z harmonizacji i ekonomii skali jest **normalizacja**, czy to na poziomie europejskim, czy międzynarodowym lub krajowym. Także same rynki często generują faktyczne normy dzięki uzyskaniu pozycji lidera w dziedzinie technologii, przez porozumienia rynkowe lub dominację rynkową.

Normy europejskie już odgrywają ważną rolę w ułatwianiu penetracji rynku innowacyjnych towarów i zmniejszaniu kosztów produkcji. Konkurencyjny proces normalizacji, gdzie różni dostawcy technologii konkurują merytorycznie, wspiera politykę przemysłową przez zagwarantowanie, że odbiorcy przemysłowi i wreszcie konsumenci korzystają dzięki normom, gdzie ceny technologii nie pozostają powyżej konkurencyjnego poziomu. Dla przemysłu wytwórczego nadrzędnym celem w nadchodzącym dziesięcioleciu jest opracowanie **systemu norm dla Europy**, który spełni oczekiwania zarówno podmiotów rynkowych, jak i europejskich organów publicznych. Musi to być osiągnięte w szybko zmieniającym się świecie i społeczeństwie i powinno także wspierać wpływy europejskie poza jednolitym rynkiem w zglobalizowanej gospodarce. Europa musi także podjąć dodatkowe kroki, aby utrzymać strategiczną pozycję w międzynarodowej normalizacji.

Poza tym należy dostosować normy tak, aby pomóc polityce europejskiej zająć się „ważnymi kwestiami”, takimi jak zmiany klimatu, zrównoważony wzrost, starzenie się społeczeństwa i ogólnie innowacje. Normy muszą stać się integralną częścią badań i opracowywania polityki od samego początku. Stymulując opracowanie europejskich i międzynarodowych norm dla tych nowych zbywalnych towarów i technologii (takich jak nanotechnologia i inne kluczowe technologie wspomagające, samochody elektryczne, technologie medyczne, produkty energooszczędne, zasoby odnawialne i inne ekologiczne technologie oraz usługi związane z biznesem), Europa może uzyskać dla swoich przedsiębiorstw przewagę konkurencyjną i ułatwić handel. Jeżeli normy mają pełnić rolę czynnika umożliwiającego innowacje, jak określono w przewodnim projekcie UE „Unia innowacji”, Europa musi opracować bardziej elastyczne metody pracy z organami normalizacyjnymi i prosić je w zamian o wykorzystanie całego szeregu dostarczonych dokumentów (specyfikacje, ustalenia z seminariów), aby wspierać polityki europejskie w sposób odpowiedni dla danego celu. Pozwoli to na bardziej elastyczne i szybsze opracowanie norm w innowacyjnych obszarach.

Należy zoptymalizować wydajność i skuteczność europejskiej normalizacji, wspierając silniejsze struktury dla norm zharmonizowanych usprawnianie procesu ustanawiania norm na wszystkich poziomach i szybkie przyjęcie najlepszych dostępnych norm światowych, gdzie praktyki ustanawiania norm światowych są dobrze ugruntowane, tak jak w sektorze TIK. Normy nie powinny stwarzać dodatkowego obciążenia, np. dla MŚP. Zamiast tego powinny one prowadzić do większej wydajności i stanowić bodziec do innowacji. Ostatecznym celem powinna być konwergencja norm na szczeblu międzynarodowym.

Komisja:

- *na początku 2011 przedstawi w komunikacie w sprawie normalizacji oraz we wniosku legislacyjnym strategię mającą na celu wzmocnienie roli Europy w ustanawianiu norm w szybko zmieniającym się świecie i społeczeństwie; obejmuje to przyspieszenie procesów normalizacji, m.in. w sektorze TIK, rozszerzenie zaangażowania MŚP i innych*

zainteresowanych stron oraz opracowanie norm dla usług; w komunikacji tym zostaną również rozpatrzone opcje mające na celu zagwarantowanie, w dłuższej perspektywie, że system normalizacji będzie zdolny do przystosowania się do szybko zmieniającego się otoczenia i do wkładu w europejskie strategiczne cele wewnętrzne i zewnętrzne, także poprzez niezależny przegląd.

5. NOWA POLITYKA INNOWACJI PRZEMYSŁOWYCH

5.1. Innowacje przemysłowe

Sprostanie wyzwaniom światowej konkurencji i przyspieszonego zrównoważonego rozwoju wymaga osiągnięcia doskonałości w dziedzinie innowacji. Innowacje są główną siłą napędową produktywności, zwiększonej efektywności energetycznej i materiałowej, lepszej jakości towarów i usług oraz tworzenia nowych rynków. Jednak Europa nie potrafi przekształcić doskonałości w zakresie idei w zbywalne towary i usługi. Potrzebna jest nowa polityka przemysłowa w zakresie innowacji w celu zachęcenia do znacznie szybszego rozwoju i wprowadzania na rynek towarów i usług, aby sprawić, że firmy unijne pierwsze wejdą na rynek. Bez takich innowacji przemysł europejski nie będzie w stanie z powodzeniem konkurować na światowym rynku, zarówno w sektorze opartym na nowych technologiach, jak i w sektorach tradycyjnych.

W przewodnim projekcie UE „Unia innowacji” określono ogólne podejście w sprawie udanego i wyrazistego europejskiego modelu innowacji. Istnieje pilna potrzeba lepszej koordynacji działań w zakresie edukacji, badań i rozwoju oraz innowacji; większej spójności we współpracy z resztą świata w dziedzinie nauki, technologii i innowacji; globalnego podejścia do zmian społecznych; ustalenia równych reguł gry w obszarze badań i rozwoju oraz innowacji; lepszego dostępu do finansowania i kapitału podwyższonego ryzyka; a także odpowiedniego ukierunkowania na konkurencyjność i zmiany społeczne.

Głównym wyzwaniem jest rozwinięcie i wprowadzenie na rynek europejskich atutów badawczych w rozwijających się technologiach. **Kluczowe technologie wspomagające**⁶, takie jak biotechnologia przemysłowa, nanotechnologia, materiały zaawansowane, fotonika, mikro- i nanoelektronika oraz zaawansowane systemy produkcyjne mogą stanowić podstawę dla szeregu nowych procesów, towarów i usług, w tym rozwój zupełnie nowych gałęzi przemysłu w najbliższym dziesięcioleciu. Europa zajmuje wiodącą pozycję w badaniach naukowych, ale należy zapewnić wprowadzenie i upowszechnienie tych technologii we właściwym czasie w całym przemyśle UE, w tym w MŚP. Ścisła współpraca w zakresie strategii i programów technologicznych, lepszy dostęp do finansowania oraz większe wsparcie dla projektów pilotażowych i pokazowych są kluczowe dla przyspieszenia rozwoju technologii komercyjnych. Potrzebne jest szybsze ustanawianie prawa w zakresie rynku wewnętrznego, szybsze ustalanie norm, wczesne rozwiązywanie problemów konsumentów oraz komercyjne i przedkomercyjne zamówienia publiczne, aby stworzyć dynamiczny jednolity rynek innowacyjnych towarów i usług. W projekcie „Unia innowacji” zapowiedziano śródkokresowy przegląd wytycznych dotyczących pomocy państwa dla badań, rozwoju i innowacji, aby ustalić, jakie formy innowacji mogą być wspierane, między innymi w zakresie kluczowych technologii wspomagających oraz innowacji służących rozwiązaniu najważniejszych problemów społecznych, oraz w jaki sposób państwa członkowskie mogą je najlepiej wykorzystać.

⁶ COM(2009) 512.

Państwa członkowskie o osiągnięciach w zakresie innowacji powyżej średniej były proaktywne, reagując na kryzys gospodarczy, w szczególności stosując dodatkowe przejściowe środki służące wspieraniu badań naukowych i innowacji. Ogólnie nie było tak w przypadku państw o wyniku poniżej średniej UE, co wskazuje na prawdopodobne powiększanie się różnicy w osiągnięciach w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji. Potrzeba podwyższania umiejętności oraz wymiany technologii i działalności wymagającej wielu umiejętności jest w ich przypadku nawet ważniejsza.

Przemysł europejski musi także umocnić swoją **bazę wiedzy**, aby pozostać konkurencyjnym, inwestując w badania i innowacje w celu osiągnięcia inteligentnej, zrównoważonej i sprzyjającej włączeniu społecznemu gospodarki. Od 2004 r. Komisja wspiera tworzenie Europejskich Platform Technologicznych, w celu skupienia zainteresowanych przedstawicieli przemysłu na poziomie UE, opracowania wspólnej wizji dotyczącej badań i rozwoju oraz uzyskania informacji zwrotnej na temat polityk UE. Uruchomione zostały wspólne inicjatywy technologiczne, aby prowadzić dalsze badania na poziomie europejskim w obszarach o wysokim potencjale w zakresie innowacji. Komisja utworzyła także trzy partnerstwa publiczno-prawne w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej: „fabryki jutra”, „energooszczędne domy” i „ekologiczne samochody”, w celu wspierania średnio- i długoterminowych projektów badań i rozwoju, aby odpowiedzieć na wyzwania związane z pilną potrzebą konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju w głównych sektorach przemysłu. Wspólnoty wiedzy i innowacji **Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii** integrują na poziomie UE cały łańcuch innowacji od edukacji i badań po wprowadzanie na rynek, z ukierunkowaniem na skuteczne zarządzanie, oraz zapewniają wzorce dla pobudzania innowacji.

Lepsze wykorzystanie TIK w celu uzyskania konkurencyjności przemysłowej, **optymalizacji zasobów i innowacji** będzie także kluczowe dla przyszłej konkurencyjności, jak określono w **przewodnim projekcie** strategii „Europa 2020” dotyczącym **europejskiej agendy cyfrowej**⁷. Przedsiębiorstwa UE najprawdopodobniej staną przed problemem poważnego braku specjalistów TIK i zaawansowanych użytkowników TIK. Równolegle należy zachęcać do bardziej innowacyjnego wykorzystania TIK przez łańcuchy wartości w przemyśle, aby usprawnić transakcje biznesowe, na przykład poprzez e-fakturowanie, oraz pobudzać ogólną konkurencyjność przez projekty pokazowe, aby wspierać integrację przedsiębiorstw, szczególnie MŚP, w światowe cyfrowe łańcuchy wartości.

Aby realizować skuteczną politykę w dziedzinie innowacji, potrzebujemy lepszego zrozumienia **sektorowych wyników w zakresie innowacyjności** i przyszłego potencjału. Sektorowy Punkt Obserwacyjny Komisji zidentyfikował kluczowe wyzwania w wielu sektorach i przedstawił główne różnice między państwami i sektorami. Konieczne jest ulepszenie kształtu instrumentów polityki UE w celu wspierania zmian strukturalnych i innowacji, szczególnie w dojrzałych gałęziach przemysłu. Ponadto, bliższa współpraca międzysektorowa może pobudzać kreatywność i innowacje w przedsiębiorstwach. Wymaga to od przedsiębiorstw spojrzenia poza swój własny sektor, potrzebne są więc nowe mechanizmy, aby zapewnić wzajemną wymianę pomysłów i modeli biznesowych. Potencjał w zakresie kontaktów między różnymi sektorami należy głębiej zbadać i przełożyć na działania polityczne.

⁷ COM(2010) 245.

Klasy i sieci zwiększają konkurencyjność przemysłu i ulepszają innowacje przez gromadzenie zasobów i wiedzy fachowej oraz wspieranie współpracy między przedsiębiorstwami, organami publicznymi i uniwersytetami. Polityka w zakresie regionalnych, krajowych i unijnych klastrów powinna być ukierunkowana na pokonanie istniejących nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku i niedoboru finansowania, a szczególnie na stworzenie pomostu między przedsiębiorstwami i instytucjami badawczymi. Polityka regionalna UE i badawcze programy ramowe pomagają regionom w przyjęciu „strategii inteligentnej specjalizacji”, aby zwiększyć ich konkurencyjność przez rozwijanie nisz innowacyjnych. Opierając się na dotychczasowych sukcesach, należy rozwijać klasy i sieci bardziej konkurencyjne w skali światowej, zarówno w przypadku klastrów tradycyjnych, jak i klastrów w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji. Przez lokalne klasy połączone w skali całej Europy można osiągnąć krytyczną masę w zakresie badań, rozwoju i innowacji, umiejętności, finansowania, wymiany pomysłów i inicjatyw związanych z przedsiębiorczością. Niemniej jednak, różne inicjatywy w zakresie klastrów powinny zostać skonsolidowane i ulepszone.

Obecne wspólnotowe zasady ramowe dotyczące pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną zapewniają premię pod względem intensywności pomocy w przypadku wspólnych projektów badawczo-rozwojowych i innowacyjnych, tj. projektów przeprowadzanych przez co najmniej dwa państwa członkowskie lub zakładających współpracę z MŚP. Umożliwiają one także państwom członkowskim zgłaszanie pomocy w celu realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Państwa członkowskie mogłyby być zachęcane do korzystania z tego instrumentu.

Komisja:

- *wyjdzie z inicjatywą promowania szerokiego wprowadzenia we właściwym czasie konkurencyjnych kluczowych technologii wspomagających oraz ich upowszechnienia i wprowadzenia na rynek;*
- *będzie wspierać badania w przemyśle oraz rozwój i innowacje w dziedzinie zaawansowanych technologii produkcyjnych, opierając się na inicjatywie „fabryki dla przyszłości” w celu ułatwienia modernizacji bazy przemysłowej UE i reagując na problemy społeczne, takie jak efektywność energetyczna, zmiany klimatu i rzadkość zasobów;*
- *będzie wspierać inicjatywy, łączące wysiłki uczelni wyższych i przedsiębiorstw, aby podnieść poziom wysoko wykwalifikowanej siły roboczej, takie jak inicjatywa w zakresie e-umiejętności, ukierunkowana na zaawansowanych użytkowników TIK w przemyśle oraz pilotowa akcja „Forum uniwersytecko-biznesowego” fundująca przymierza wiedzy między uniwersytetami i przedsiębiorstwami;*
- *będzie wspierać nowe koncepcje biznesu i związane z nimi technologie produkcyjne mające na celu opracowanie zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju, opartych na projektach i zgodnych z potrzebami użytkowników produktów w sektorze włókienniczym i odzieżowym;*
- *opracuje koncepcje polityczne mające na celu rozwój potencjału na rzecz większej wymiany pomysłów między sektorami, w tym tradycyjnymi sektorami wytwórczymi i MŚP;*
- *przedstawi nową strategię w sprawie klastrów i sieci konkurencyjnych w skali światowej, obejmującą specjalne działania na rzecz wspierania klastrów i sieci konkurencyjnych w skali światowej zarówno w sektorach tradycyjnych jak i rozwijających się (2011 r.);*
- *będzie zachęcać do równoczesnego zgłaszania pomocy dla wspólnych projektów transgranicznych w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji.*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *wspierania ścisłej współpracy w ramach polityki dotyczącej kluczowych technologii wspomagających, aby zmaksymalizować synergię i komplementarność przy wykorzystaniu technologii;*
- *wspierania „inteligentnej specjalizacji” dzięki polityce regionalnej UE w celu rozwoju klastrów i lepszych osiągnięć regionów w zakresie innowacji.*

5.2. Zasób umiejętności

Jednym z głównych celów **przewodniego projektu „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia”** jest modernizacja europejskiego zasobu umiejętności. Pomoże on we wspieraniu europejskiej bazy przemysłowej poprzez zaproponowanie działań mających na celu poprawę funkcjonowania naszego rynku pracy i zapewnienie naszej sile roboczej odpowiednich umiejętności. Mimo wysokiej stopy bezrobocia przemysł europejski nadal ma trudności ze znalezieniem pracowników posiadających umiejętności odpowiadających jego wymaganiom. Spodziewane jest powiększenie się tego niedopasowania umiejętności

zawodowych, jeśli uwzględni się malejącą liczbę aktywnych pracowników wynikającą ze zmian demograficznych. Modernizacja struktur przemysłowych będzie wymagała nowych umiejętności, nowych warunków pracy i częstszych zmian w karierze zawodowej. Pracownicy potrzebują wsparcia, by poradzić sobie z tymi procesami, w postaci modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (flexicurity) w trakcie uczenia się przez całe życie. Konieczna jest ścisła koordynacja między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi z dużym udziałem partnerów społecznych. Wzmocniona musi być rola Europejskiego Funduszu Społecznego, aby **wspierać realizację aktywnej polityki rynku pracy i lepszego dopasowania pracowników do miejsc pracy**. Ścisła współpraca między sektorem publicznym a partnerami przemysłowymi jest potrzebna w **polityce w dziedzinie edukacji i szkoleń**. W szczególności konieczne jest zwiększenie liczby i poziomu absolwentów w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki. Liczba średnio wykwalifikowanych pracowników także musi odpowiadać zapotrzebowaniu szybko rozwijających się gałęzi przemysłu, takich jak sektor ochrony środowiska i sektor energetyczny. Polityka na poziomie UE może mieć znaczną wartość dodaną, szczególnie poprzez pomoc w wymianie informacji i najlepszych praktyk.

Komisja:

- *będzie zachęcać do tworzenia sieci przez przemysł państw członkowskich oraz organy ds. edukacji i zatrudnienia w celu wymiany informacji i najlepszych praktyk dotyczących rynków zatrudnienia i strategii w zakresie umiejętności;*
- *zaproponuje wytyczne dotyczące ramowych warunków dla tworzenia nowych miejsc pracy, w tym wytyczne dotyczące kształcenia absolwentów w dziedzinach nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki;*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *zwiększenia wykorzystania Europejskiego Funduszu Społecznego w celu podwyższenia i umiejętności i zmiany ich struktury.*

6. CZERPANIE KORZYŚCI Z GLOBALIZACJI

6.1. Regulacje handlowe i międzynarodowe

Pomyślna liberalizacja handlu poprzez m.in. wielo- i dwustronne porozumienia oraz spadające koszty transportu i komunikacji pomogły w stworzeniu dynamicznego globalnego rynku i w szybkim wzroście nowych rynków dla wywozu z UE. Nowe wschodzące potęgi gospodarcze, takie jak Chiny, Indie i Brazylia **szybko nadrabiają nadal istniejące zaległości w zakresie wydajności i innowacji** w porównaniu z krajami uprzemysłowionymi. Stąd potrzeba dalszego wykorzystania tych szans na rynku przez przemysł w drodze przekształceń i modernizacji w celu utrzymania przewagi konkurencyjnej. Z tych nowych tendencji wyraźne korzyści wyciągnął przemysł unijny podczas pokryzysowej poprawy koniunktury gospodarczej, kiedy rynki wschodzące spowodowały znaczny wzrost. W „**komunikacie w sprawie wzrostu handlu i spraw światowych**”⁸ określono nowe podejście Komisji w kwestii polityki handlowej w ramach strategii „Europa 2020”.

⁸ COM(2010) 612.

Należy także podjąć szczególne wysiłki w celu zapewnienia, aby rosnąca presja konkurencyjna ze strony rynków wschodzących nie wynikała ze **strategii wzrostu opartych w dużym stopniu na środkach protekcyjnych** służących do promowania wywozu i dyskryminowania przywozu. Rzeczywiście zaobserwowano tendencje w kierunku nienależytego wykorzystania pozataryfowych barier w handlu, ukrytych subsydiów, dyskryminujących zasad zamówień publicznych, wymuszonego transferu technologii, manipulowania kursem wymiany walut oraz słabej ochrony socjalnej i niewystarczającej ochrony środowiska. Konieczne jest zatem dalsze ścisłe monitorowanie takich interwencji państwa, które zniekształcają konkurencję, oraz podjęcie odpowiednich działań. Unijna **strategia dostępu do rynku** jest ważnym instrumentem przeciwdziałania różnym rodzajom barier w handlu, jakie napotykają europejskie przedsiębiorstwa na rynkach państw trzecich. Wzmacniając tę strategię, należy zwrócić szczególną uwagę na takie obszary jak zamówienia publiczne, bezpośrednie inwestycje zagraniczne oraz ograniczenia w wywozie surowców. Podobnie, skuteczna ochrona i egzekwowanie praw własności intelektualnej i oznaczeń geograficznych w państwach trzecich jest kluczowa dla umożliwienia przedsiębiorstwom europejskim, zwłaszcza tym działającym w innowacyjnych sektorach, wejścia na rynki trzecie i konkurowanie na nich.

Instrumenty ochrony handlu także są konieczne do ochrony przemysłu unijnego przed nieuczciwymi praktykami. Powinny być one łatwiej dostępne, szczególnie dla MŚP. Bardziej ogólnie, należy kontynuować wysiłki w celu wdrożenia, monitorowania i egzekwowania zawartych wielo- i dwustronnych porozumień.

Sukces w intensywnie interaktywnej nowej gospodarce światowej zależy od **zdolności przedsiębiorstw do wejścia na międzynarodowe rynki i wykorzystania globalnych łańcuchów wartości**. Obecny wielostronny, oparty na zasadach system, który oferuje wiarygodne perspektywy skutecznego egzekwowania prawa i rozstrzygania sporów, w dużym stopniu by to ułatwił, wraz z rozszerzeniem i umocnieniem światowej konwencji regulacji i norm w zakresie zbywalnych towarów i usług. Ponadto, ten wielostronny system powinien być uzupełniony regionalnymi i dwustronnymi umowami. Należy zająć się także nowymi obszarami, w tym polityką konkurencji, pomocą państwa i bezpośrednimi inwestycjami zagranicznymi.

W dziedzinie prawodawstwa szczególnie pilna jest potrzeba kompatybilnych w skali światowej zasad i norm dotyczących **nowo powstałych zbywalnych towarów, usług i technologii**. Ustanawianie zasad i norm powinno być zgodne z zasadami lepszego stanowienia prawa i stąd – możliwie jak najbardziej opłacalne. Ostatecznym celem jest konwergencja zasad i norm na poziomie międzynarodowym, kiedy tylko jest to możliwe. Tam, gdzie nie można tego osiągnąć, należy zastosować mechanizmy oferowane przez porozumienie WTO w sprawie barier technicznych w handlu. UE będzie także starać się nie dopuścić do tworzenia nowych barier pozataryfowych i propagować dobre praktyki regulacyjne w dwustronnym dialogu z głównymi partnerami w sprawie stanowienia prawa.

W przypadku gdy prawodawstwo europejskie nakłada wymogi w zakresie identyfikowalności, przyczyniają się one do jakości i bezpieczeństwa produktów i mają zastosowanie zarówno do przywozu, jak i do towarów produkowanych w UE. W niektórych przypadkach UE może uznać, że warto zaproponować ich rozszerzenie na naszych partnerów handlowych. UE jest szczególnie zainteresowana dążeniem do **ściślejszej integracji gospodarczej z sąsiadującymi państwami** w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa. Układy w sprawie oceny zgodności i zatwierdzania (ACAA) produktów przemysłowych, których podstawą jest dostosowanie do zasad UE, mogą zapewnić swobodny przepływ

towarów. Ścisła integracja gospodarcza z państwami sąsiadującymi w niektórych obszarach jednolitego rynku może dać konkretne korzyści dla obu stron i może zwiększyć handel i inwestycje. UE skieruje także znaczną część funduszy dostępnych w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa na budowanie potencjału i dobre zarządzanie gospodarcze w krajach partnerskich.

Internacjonalizacja łańcuchów wartości i dostaw oferuje znaczny potencjał wzrostu, ale stawia także szczególne wyzwania dla MŚP. Tylko 25 % MŚP dokonuje obecnie wywozu na rynki w UE i poza UE⁹. Aby **pomóc MŚP w wejściu na rynki międzynarodowe**, potrzebują one odpowiednich informacji i wsparcia na rynkach poza UE. Niektóre państwa członkowskie i organizacje biznesowe już zapewniają ten rodzaj wsparcia, ale nadal istnieje znaczny potencjał większej synergii między działaniami UE, państw członkowskich i tych organizacji. Sieć Enterprise Europe Network już odgrywa ważną rolę w dziedzinie doradztwa i ułatwiania międzynarodowej współpracy przedsiębiorstw, szczególnie z państwami śródziemnomorskimi, a jej międzynarodowa pomoc dla MŚP powinna być dalej rozwijana. W oparciu o doświadczenia płynące z działania punktu pomocy w zakresie ochrony własności intelektualnej (IPR Helpdesk) dla MŚP działających w Chinach Komisja będzie dalej zwiększać wsparcie dla ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej, ze specjalnym uwzględnieniem innych kluczowych rynków państw trzecich. Jeżeli chodzi o dochodzenia w sprawie ochrony handlu, należy zająć się specyficzną sytuacją MŚP – jako importerów, użytkowników, skarżących lub eksporterów.

Komisja:

- *po zakończeniu negocjacji będzie przygotowywać dla Rady i Parlamentu analizę ekonomiczną skutków proponowanych umów przed ich podpisaniem;*
- *corocznie na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej będzie sporządzać sprawozdania na temat barier w handlu i inwestycjach, dotyczące m.in. środków o zasięgu ponadgranicznym i praktyk w zakresie polityki przemysłowej oraz określające priorytety strategii dostępu do rynku i działań na rzecz egzekwowania prawa (począwszy od 2011 r.);*
- *przygotuje inicjatywy w zakresie międzynarodowej współpracy regulacyjnej w celu skłonienia naszych głównych partnerów handlowych do przestrzegania wszelkich nowych lub istniejących systemów międzynarodowych i do opracowania zgodnych na poziomie światowym zasad i norm; z tego względu w naszych umowach handlowych powinno się także popierać stosowanie przez naszych partnerów zasad i norm międzynarodowych, jak również sprzyjających wymianie handlowej procedur oceny zgodności;*
- *będzie dążyć do ściślejszej integracji gospodarczej z sąsiadującymi państwami poprzez umożliwienie czerpania korzyści płynących z jednolitego rynku europejskiego w wybranych obszarach w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i nada większą wagę instytucjom rynkowym i zarządzaniu gospodarczemu w stosunkach z partnerami w dziedzinie rozwoju (komunikat w sprawie handlu i rozwoju z początkiem 2011 r.);*
- *przedstawi strategię wspierania internacjonalizacji MŚP zawierającą konkretne środki oparte na polityce określonej w programie Small Business Act (komunikat w 2011 r.);*

⁹ DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu „Internacjonalizacja MŚP”, 2010.

- *będzie w stosownych przypadkach wprowadzać do wniosków Komisji wymogi w zakresie identyfikowalności w odniesieniu do państw trzecich.*

Komisja wzywa Radę i Parlament do:

- *przyspieszenia przyjęcia wniosku Komisji w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich.*

6.2. Zapewnienie dostępu do surowców i kluczowych produktów

Pewny, niezawodny i niezakłócony dostęp do surowców po przystępnych cenach ma podstawowe znaczenie dla konkurencyjności przemysłowej, innowacyjności i miejsc pracy. Na bezpieczeństwo dostaw bardziej niż uzależnienie od przywozu wpływa raczej stopień zróżnicowania dostawców i ich solidność, niezależnie od tego, gdzie się znajdują. **Dobrze funkcjonujące światowe rynki** surowców i towarów mają podstawowe znaczenie dla sprawnego rozdziału zasobów światowych i dla umożliwienia postępu technologicznego. Jednakże krótkoterminowe ruchy cenowe w tym zakresie wymagają zabezpieczenia przed istotnymi zagrożeniami, a jednocześnie wzrost znaczenia rynków wschodzących w gospodarce światowej powoduje wzmożoną światową konkurencję o te zasoby.

W odpowiedzi na te wyzwania Komisja przedsięwzięła zwłaszcza **inicjatywę na rzecz surowców** w listopadzie 2008 r., a w czerwcu 2010 r. przeprowadziła szczegółową analizę popytu na podstawowe surowce i ich możliwych braków. Inicjatywy te stworzyły podwaliny strategii UE w sprawie surowców, w której wyeksponowana jest koncepcja „łańcucha wartości dodanej”; strategia ta będzie kontynuacją strategii opartej na trzech filarach, aby: (i) zapewnić równe szanse dostępu do surowców w państwach trzecich; (ii) sprzyjać trwałej podaży surowców ze źródeł europejskich, i (iii) ograniczyć zużycie surowców pierwotnych dzięki bardziej efektywnemu gospodarowaniu zasobami i propagowaniu recyklingu.

Potrzebne są nowe zasady i porozumienia na szczeblu wielostronnym, dotyczące **zrównoważonego międzynarodowego zarządzania surowcami i dostępu do nich**, jak również działania polityczne w celu rozwiązania problemu ograniczeń wywozowych i nieuzasadnionych utrudnień w poszukiwaniu i wydobywaniu surowców, stwarzanych przez państwa trzecie, w szczególności przez strategiczne kraje partnerskie i państwa Afryki. Podstawowe znaczenie ma również stanowcze stosowanie obowiązujących reguł UE w zakresie konkurencji w przypadku porozumień antykonkurencyjnych lub koncentracji rynku grożącej utrudnieniem dostępu do surowców. Potrzebne jest także propagowanie **technologii wydobywczych i przetwórczych** sprzyjających również efektywnemu gospodarowaniu zasobami, recyklingowi, stosowaniu zamienników i zwiększonemu wykorzystaniu surowców odnawialnych, aby zmniejszyć podstawową zależność UE od surowców pierwotnych i poprawić równowagę środowiskową, między innymi dzięki zwiększonemu wykorzystaniu surowców wtórnych (złomu), wycofanego z eksploatacji sprzętu elektronicznego i pojazdów wywożonych do państw trzecich, egzekwowaniu rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów oraz ponownemu wykorzystaniu lub recyklingowi produktów i materiałów w oparciu o uzgodnione normy minimalne. Należy również określić warunki ramowe **zrównoważonej podaży surowców i zarządzania nimi w obrębie UE** poprzez zachęcanie do efektywnego wykorzystania własnych zasobów UE, recyklingu i zwiększonego korzystania z zamienników. Działania na rzecz zwiększenia inwestycji w odkrycia nowych unijnych złóż surowców można prowadzić poprzez wymianę najlepszych praktyk w dziedzinie użytkowania gruntów i morskiego planowania przestrzennego i warunków administracyjnych dotyczących poszukiwania i wydobywania, przy zapewnieniu

zrównoważonego rozwoju. Podstawowe znaczenie ma także popieranie inwestycji w nowe i bardziej efektywne technologie poszukiwawcze i wydobywcze. W sektorach takich jak sektor spożywczy konkurencyjne lokalne zaopatrywanie w uzyskiwane w sposób zrównoważony surowce odbywa się w ramach polityki rolnej UE.

Komisja:

- *przedstawi strategię w sprawie surowców zawierając wnioski w sprawie działań na rzecz lepszych warunków ramowych dla stabilnych dostaw surowców pierwotnych pochodzenia miejscowego, wzmoczonego recyklingu i znalezienia zamienników dla innych surowców (2010 r.).*

7. WSPIERANIE MODERNIZACJI PRZEMYSŁU

7.1. Efektywne gospodarowanie zasobami, efektywność energetyczna oraz niskoemisyjność

Przemysł UE musi przyspieszyć przejście na gospodarkę niskoemisyjną oraz zasobo- i energooszczędną. Poprzez przeciwdziałanie zmianom klimatu i bardziej efektywne gospodarowanie zasobami można osiągnąć obniżkę kosztów i ograniczyć wpływ na środowisko dzięki ulepszonemu wykorzystaniu zasobów i energii. Działania te mają coraz bardziej zasadnicze znaczenie zarówno dla osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, jak i dla zdobycia przewagi konkurencyjnej w odpowiedzi na wzmożoną światową konkurencję o zasoby i ograniczenia środowiskowe. Mający się wkrótce rozpocząć projekt przewodni w sprawie **przejścia do Europy zasobooszczędnej** stworzy ramy dla osiągnięcia płynnego i ambitnego oddzielenia wzrostu gospodarczego od emisji i wykorzystania zasobów. Podobnie potrzebne jest opracowanie konkretnych środków długoterminowych dotyczących efektywności energetycznej w celu wykorzystania możliwości oszczędności energii w systemach przemysłowych, energetycznych i transportowych. W planie działań UE na rzecz przejścia do gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r., zawierającym także podstawowe cele na rok 2030, zwrócona zostanie uwaga na sposoby wprowadzenia ulepszeń technologicznych i zmian strukturalnych w systemach przemysłowych, energetycznych i transportowych, mających decydujące znaczenie dla stymulowania innowacji, pobudzania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz wzmacniania bezpieczeństwa energetycznego UE.

Potrzebna jest zatem konkretna i realistyczna strategia długoterminowa w celu **stymulowania inwestycji na rzecz niskoemisyjności, efektywności energetycznej oraz efektywnego gospodarowania zasobami w całym przemyśle**. Konieczne są prywatne i publiczne badania i inwestycje oraz inteligentne i oparte na rozwiązaniach rynkowych regulacje środowiskowe, skutecznie i sprawiedliwie wprowadzane w życie na całym jednolitym rynku. Nowe regulacje muszą odzwierciedlać konieczność przejścia do gospodarki zasobooszczędnej, jednocześnie uwzględniając możliwe krótkoterminowe koszty lub obciążenia. Należy unikać ucieczki emisji i innych niekorzystnych dla konkurencji okoliczności dotyczących przemysłu UE, aby zapobiegać delokalizacji produkcji i miejsc pracy poza Unię Europejską. W związku z międzynarodowymi negocjacjami w sprawie klimatu UE pracuje obecnie nad zwiększeniem skali i poprawą skuteczności międzynarodowych rynków emisji i pobudzaniem międzynarodowych przepływów inwestycyjnych w dziedzinie badań i rozwoju oraz innowacji w zakresie technologii niskoemisyjnych. Ponadto UE opracowuje politykę, w ramach której możliwe jest zmniejszenie kosztów długoterminowych strategii w dziedzinie klimatu i energii

dzięki wychwytywaniu i składowaniu dwutlenku węgla na wielką skalę i innym innowacyjnym projektom z zakresu energii odnawialnej.

W ramach krajowych planów działań na rzecz efektywności energetycznej wszystkie państwa członkowskie wdrożyły działania mające pomóc przedsiębiorstwom w zmniejszeniu ich energochłonności. Niektóre państwa członkowskie opracowały także konkretne plany działań propagujących technologie ekologiczne lub poprawiających efektywność środowiskową określonych gałęzi przemysłu. Jednakże jak dotąd tylko kilka państw członkowskich opracowało ogólniejsze strategie efektywnego gospodarowania zasobami.

W świecie inteligentnych regulacji efektywne gospodarowanie zasobami na skalę całej gospodarki może zwiększyć konkurencyjność przemysłową UE, jednocześnie umożliwiając osiągnięcie celów środowiskowych UE. Prawodawstwo musi mieć **przewidywalny i proporcjonalny** charakter i musi dawać **pewność prawną** niezbędną dla długoterminowych inwestycji. Nowa polityka powinna sprzyjać innowacjom i uwzględniać opłacalność w całym cyklu życia, czas trwania inwestycji i decyzje o kupnie podejmowane przez przedsiębiorstwa i konsumentów. Dzięki stosowaniu perspektywicznych inteligentnych regulacji możliwe jest spójne pogodzenie zamierzeń dotyczących środowiska i celów polityki przemysłowej. Polityka środowiskowa musi iść w parze z polityką przemysłową. Uważna ocena gospodarczych i społecznych skutków prawodawstwa w dziedzinie środowiska oraz innych kosztów i korzyści dla społeczeństwa stanowi część oceny skutków uzupełniającej inicjatywy regulacyjnej Komisji i powinna być również przeprowadzana na szczeblu państw członkowskich. W ten sposób regulacje dotyczące środowiska mogą stanowić dźwignię postępu dla innowacji i rozwoju, a nie być dla nich przeszkodą.

W związku z powyższym w **zrównoważonej polityce przemysłowej** UE wyraźny nacisk położony jest na możliwości osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, przy jednoczesnym przejściu do bardziej efektywnego gospodarowania zasobami w całym przemyśle. Inne dziedziny polityki obejmują politykę produktową z perspektywy cyklu życia wykraczającej poza etap produkcji, stosowanie instrumentów takich jak dyrektywa dotycząca ekoprojektu, etykiety efektywności energetycznej na urządzeniach gospodarstwa domowego i europejskie oznakowanie ekologiczne. Podstawowe znaczenie ma także wspieranie dobrowolnych inicjatyw przemysłowych i upowszechnienie najlepszych praktyk z zakresu zarządzania środowiskiem dzięki europejskiemu systemowi ekozarządzania i audytu (EMAS) i normie zarządzania środowiskiem ISO 14001. Dokładne śledzenie postępów pozwoli je zmierzyć i określić opóźnienia w realizacji.

Aby nastąpił rozwój unijnego rynku towarów i usług związanych ze środowiskiem, UE musi zapewnić istnienie uczciwego i przejrzystego rynku wewnętrznego, na którym premiiowane będą innowacje, oraz wprowadzić ulepszenia do systemów normalizacji i certyfikacji, zapewnić bardziej zharmonizowane wdrażanie dorobku prawnego (np. dyrektywy ramowej w sprawie odpadów), powszechniejsze stosowanie ekologicznych zamówień publicznych, rozwinięcie dyrektywy dotyczącej ekoprojektu i włączenie kwestii dotyczących tego rynku do umów o wolnym handlu.

Aby z powodzeniem pokonywać ograniczenia wynikające z ogólnosiwiatowego niedostatku zasobów, w tym również ograniczenia środowiskowe, potrzeba będzie wielu przełomowych technologii umożliwiających udaną penetrację światowych rynków. Stopniowe, lecz intensywnie wprowadzane innowacje muszą jednak przynieść rezultaty w perspektywie krótko- i średnioterminowej. Należy w szczególności zastosować innowacyjne podejście do **technologii środowiskowych** na zasadach podobnych do tych, które przyjęto w stosunku do

kluczowych technologii wspomagających oraz w planie dotyczącym strategicznych technologii energetycznych. W przyszłym planie działań w sprawie ekoinnowacji wprowadzone zostaną narzędzia umożliwiające określenie wymogów w zakresie opracowywania i wprowadzania kluczowych technologii środowiskowych, zacieśnienie koordynacji i współpracy między UE i państwami członkowskimi w sprawach dotyczących opracowywania i wprowadzania tych technologii oraz szerzenie wiedzy o potencjale nowych technologii. Bariery utrudniające transgraniczną działalność przedsiębiorstw należy zwalczać, tworząc odpowiednie ramy regulacyjne i zapewniając bardziej jednolite wprowadzanie w życie obowiązujących ram regulacyjnych.

Komisja:

- *zgodnie z oczekiwanym planem działań UE na rzecz przejścia do gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r., opracuje długoterminową strategię i politykę przemysłową dla poszczególnych sektorów, niezbędną przy przejściu na gospodarkę niskoemisyjną, zasobo- i energooszczędną;*
- *będzie kontrolować trwałą konkurencyjność, w tym dobrowolne inicjatywy przemysłu unijnego mające na celu zapewnienie odnawialności zasobów;*
- *dokona przeglądu polityki zrównoważonej konsumpcji i produkcji/zrównoważonej polityki przemysłowej i rozważy ewentualne objęcie nowych produktów zakresem dyrektywy dotyczącej ekoprojektu (2012 r.);*
- *rozpocznie realizację planu działań w sprawie ekoinnowacji, aby zapewnić komercjalizację i wprowadzenie kluczowych technologii środowiskowych.*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *działań na rzecz ściślejszej koordynacji dziedzin polityki dotyczącej technologii środowiskowych, w celu osiągnięcia maksymalnej synergii i wzajemnego uzupełniania się na poziomie wprowadzania technologii, w tym w odniesieniu do dziedzin polityki stymulującej popyt, w szczególności w dziedzinie ekoinnowacji.*

7.2. Strukturalne przerosty mocy

Ważnym priorytetem nowej polityki przemysłowej musi być pomoc dla przemysłu unijnego w **szybkim powrocie do równowagi i poczynieniu niezbędnych dostosowań po kryzysie gospodarczym**. W szczególności powstanie strukturalnych przerostów mocy w niektórych gałęziach przemysłu wymaga dostosowanych do potrzeb środków zaradczych na poziomie przedsiębiorstw, poczynając od wprowadzenia nowych modeli biznesowych i produktów, aż po ostateczne wycofanie się z rynku. Podstawowa odpowiedzialność za restrukturyzację prowadzącą do przyszłej konkurencyjności i rentowności przedsiębiorstw spoczywa na samych przedsiębiorstwach i na partnerach społecznych, ponieważ jak dowodzi doświadczenie, strukturalna adaptacja wymuszona konkurencją jest najszybsza i najskuteczniejsza.

W wytycznych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw dopuszcza się udzielenie pomocy jedynie w przypadku, gdy w jej wyniku ma miejsce restrukturyzacja umożliwiająca przywrócenie długoterminowej rentowności przedsiębiorstw-beneficjentów bez ich dalszego wspierania, zapewniony zostaje odpowiedni wkład ze strony

beneficjenta w koszty restrukturyzacji, a samej pomocy towarzyszą środki zmierzające do zrównoważenia powstałego wskutek udzielenia pomocy zakłócenia konkurencji. Wnioski płynące z kryzysu zostaną uwzględnione przy wprowadzaniu poprawek do wytycznych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw.

Państwa członkowskie muszą również wspierać przesunięcia siły roboczej w ramach modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (flexicurity). Lepsze **przewidywanie restrukturyzacji i zarządzanie nią** pomoże pracownikom i przedsiębiorstwom dostosować się do zmian wymuszonych przez przerosty mocy oraz przez modernizację i dostosowania strukturalne. W ramach obowiązujących w dziedzinie pomocy państwa zasad państwa członkowskie mają wiele możliwości wykorzystania pomocy państwa w procesie zmian, np. poprzez pomoc w zakresie szkoleń lub działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej, bądź w drodze wspierania kapitału podwyższonego ryzyka. Na poziomie europejskim fundusze regionalne i Fundusz Spójności mogą stymulować inwestycje i innowacje, aby wzmocnić prężność gospodarek lokalnych. Pomoc z EFRR coraz bardziej koncentruje się na inwestycjach ułatwiających zarówno sektorom tradycyjnym, jak i zaawansowanym technologicznie ruchy w górę łańcucha wartości dzięki inwestycjom w badania i rozwój, innowacje i TIK, natomiast inwestycje z Funduszu Spójności dotyczą w szczególności unijnych priorytetów w dziedzinie transportu, dzięki którym może ulec poprawie zarówno fizyczna dostępność, jak i infrastruktura środowiskowa w mniej rozwiniętych państwach członkowskich. Takie inwestycje ułatwiają regionom rozwinięcie ich własnych nisz innowacyjnych opartych na inteligentnej specjalizacji.

Rozszerzenie **Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji** mogłoby również poprawić zdolność zarządzania niekorzystnymi skutkami kryzysu przez państwa członkowskie i regiony i ułatwić zapewnienie przekwalifikowania i innych aktywnych instrumentów rynku pracy zwalnianym pracownikom.

Główną rolę w uzgodnieniu strategii restrukturyzacji na szczeblu przedsiębiorstw odgrywają przedstawiciele kierownictwa i pracowników. Interwencje środkami politycznymi powinny towarzyszyć takiej restrukturyzacji w celu uniknięcia trudności społecznych oraz działania na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia, co pozwala uniknąć masowych zwolnień i podupadania całych regionów lub delokalizacji całych gałęzi przemysłu i ułatwia restrukturyzację ekonomiczną i przekwalifikowania zawodowe. W roku 2003 ETUC, Business Europe, CEEP i UEAPME uzgodniły „wytyczne dotyczące zarządzania zmianami i ich społecznymi konsekwencjami”. Wytyczne te wymagają przeglądu w celu włączenia do nich zgromadzonej w późniejszym czasie wiedzy o najlepszych sposobach przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nią oraz uwzględnienia doświadczeń związanych z kryzysem gospodarczym i finansowym. Zaktualizowane wytyczne dotyczące restrukturyzacji mogą okazać się bardzo przydatne dla przedsiębiorstw i siły roboczej, ułatwiając im wzmocnienie ich zdolności dostosowania się do szybko zmieniającego się otoczenia gospodarczego.

Komisja:

- *dokona przeglądu unijnych działań wspierających reintegrację zawodową zwalnianych pracowników, m.in. w ramach przeglądu rozporządzenia w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) (2011 r.);*
- *rozpocznie konsultacje z europejskimi partnerami społecznymi na temat europejskich ram restrukturyzacyjnych (2011 r.);*

- *dokona przeglądu wytycznych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw (2012 r.);*
- *w ramach polityki spójności będzie wspierać państwa członkowskie i regiony w ich działaniach na rzecz dywersyfikacji istniejących gałęzi przemysłu, modernizacji potencjału przemysłowego oraz stymulowania inwestycji i innowacji w celu ponownego rozwoju i zwiększenia prężności gospodarek lokalnych;*
- *przedstawi wnioski mające na celu przyspieszenie wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i lepsze ich ukierunkowanie, w ramach piątego sprawozdania na temat spójności (2010 r.) i w nowych ramach regulacyjnych dotyczących polityki spójności (2011 r.).*

7.3. Oparcie na społecznej odpowiedzialności biznesu

Społeczna odpowiedzialność biznesu może korzystnie wpłynąć na wyniki przemysłu europejskiego pod względem konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju. Pomaga ona wzmocnić wiarę w biznes, co ma znaczenie przy tworzeniu otoczenia biznesu, w którym może on kwitnąć. Kryzys finansowy wykazał potrzebę nowego podejścia do **równowagi między krótkoterminową maksymalizacją zysku a tworzeniem trwałej wartości na dłuższą metę**. Przedsiębiorstwa europejskie muszą uwzględniać stopień, w jakim przyczyniają się do trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, oraz brać pod uwagę te interesy pracowników i obywateli, na które wpływ mają decyzje biznesowe. Solidne wartości i etyka biznesowa mogą przyczynić się do wyjścia z kryzysu.

Dzięki społecznej odpowiedzialności biznesu przedsiębiorstwa europejskie mogą zająć pozycje liderów na rynkach, na których coraz wyżej cenione są kwestie społeczne i środowiskowe. Przemysł UE przedsięwziął już szereg istotnych inicjatyw mających na celu zapewnienie odnawialności zasobów, takich jak program odpowiedzialnego postępowania (ang. Responsible Care) przemysłu chemicznego, światowa inicjatywa w zakresie zrównoważonego rozwoju dzięki TIK (ang. Global e-Sustainability Initiative) oraz polityka zarządzania materiałami Międzynarodowej Rady ds. Górnictwa i Metali.

Sprzysianie trwałemu wzrostowi gospodarczemu oznacza udostępnianie konsumentom informacji, których potrzebują oni, by nabywać towary i usługi przyjazne dla środowiska. Wśród tych informacji powinna się również znaleźć informacja o śladzie ekologicznym produktów i usług. Komisja będzie pracować nad wspólną europejską metodyką oceny wpływu produktów konsumpcyjnych na środowisko w oparciu o analizę cyklu życia produktów i obiektywne kryteria.

Komisja:

- *wystąpi z nową inicjatywą polityczną w sprawie społecznej odpowiedzialności biznesu, w ramach której podjęte zostaną nowe kwestie takie jak biznes a prawa człowieka i ujawnianie przez przedsiębiorstwa informacji związanych ze środowiskiem, kwestiami społecznymi, zatrudnieniem oraz zarządzaniem (2011 r.);*
- *będzie kontrolować dobrowolne inicjatywy przemysłu unijnego mające na celu zapewnienie odnawialności zasobów (począwszy od 2011 r.);*

- *zbada przed 2012 r. możliwość przedsięwzięcia inicjatywy w sprawie śladu ekologicznego produktów.*

8. WYMIAR SPECYFICZNY DLA DANEGO SEKTORA — PODEJŚCIE UKIERUNKOWANE

Ponieważ wszystkie sektory są ważne, Komisja w stosunku do wszystkich sektorów będzie nadal stosować podejście ukierunkowane. Oto niektóre typy sektorów, w stosunku do których można przedsięwziąć pewne inicjatywy specyficzne dla danego sektora:

- sektor **kosmonautyki**, w przypadku którego nowe kompetencje nadane traktatem lizbońskim umożliwiają opracowanie sektorowej polityki przemysłowej;
- przemysł motoryzacyjny i przemysł środków transportu odegrają główną rolę w opracowywaniu rozwiązań umożliwiających **mobilność zgodną z zasadami zrównoważonego rozwoju**;
- sektory najbardziej obiecujące, jeśli chodzi o sprostanie **innym przyszłym wyzwaniom społecznym związanym ze zmianami klimatu, zdrowiem i bezpieczeństwem** (na przykład opieka zdrowotna, towary i technologie związane ze środowiskiem, sektor dostaw energii i gałęzie przemysłu związane z bezpieczeństwem);
- **sektory, w których względy związane z łańcuchem wartości mają szczególne znaczenie** (na przykład przemysł chemiczny, maszynowy, producenci sprzętu transportowego, sektor rolno-spożywczy i usługi dla przedsiębiorców);
- **sektory energochłonne** poddane konkurencji międzynarodowej potrzebują pożytków, jakie można uzyskać dzięki konkurencyjnym rynkom energii oferującym korzystne warunki ramowe, które umożliwią tym sektorom pomyślny rozwój w UE (dostęp do energii i surowców po konkurencyjnych cenach, równe szanse na rynku światowym itd.).

Przedmiotem wszystkich przedstawionych poniżej inicjatyw i projektów pokazowych jest wspieranie innowacyjności przemysłowej. Trwałą konkurencyjność przemysłu europejskiego i wszystkich jego sektorów można w istocie osiągnąć jedynie pod warunkiem poprawy zdolności innowacyjnych przemysłu. W tym kontekście innowacyjność należy rozumieć w jej szerszym sensie, tj. nie tylko jako dotyczącą technologii, lecz również obejmującą modele biznesowe i organizacyjne. Wszystkie sektory muszą poprawić swe wyniki w zakresie innowacyjności, zarówno sektory tradycyjne lub mniej zaawansowane technologicznie, jak i sektory nowe lub technologicznie zaawansowane. Tę zdolność innowacyjną powinno się wspierać środkami politycznymi w przypadkach, w których same czynniki rynkowe nie pozwalają na osiągnięcie pożądaných rezultatów. Działania takie będą prowadzone przy wykorzystaniu dostępnych środków finansowych.

8.1 Kosmonautyka: siła napędowa innowacji i konkurencyjności na usługach obywateli

Przemysł kosmiczny jest gałęzią przemysłu opartą na zaawansowanych technologiach, wysokim ryzyku i intensywnych inwestycjach. Jest mocno subsydiowany przez wszystkie kraje prowadzące własną politykę kosmiczną, gdzie w głównym stopniu uzależniony jest od programów instytucjonalnych. Europa ma już wielki, zaawansowany technologicznie przemysł kosmiczny, który zaspokaja znaczną część światowego zapotrzebowania

komercyjnego w dziedzinie produkcji, wystrzeliwania i eksploatacji satelitów. Przemysł europejski dostarcza systemy i świadczy usługi z dziedziny telekomunikacji, nawigacji i obserwacji Ziemi, które zapewniają bezpieczeństwo UE, pomagają sprostać głównym wyzwaniom społecznym takim jak zmiany klimatu i zwiększają konkurencyjność różnych gałęzi przemysłu europejskiego.

W coraz bardziej konkurencyjnym otoczeniu, w którym pojawiają się nowe potęgi kosmiczne, Europa musi wykorzystać swe osiągnięcia do rozwijania trwałej i zrównoważonej bazy przemysłowej. Europejska polityka rozwoju przemysłu kosmicznego powinna obejmować cały łańcuch dostaw, włącznie z MŚP, aby zapewnić większą konkurencyjność międzynarodową i niezależność w sektorach strategicznych (takich jak wyrzutnie) oraz rozwój rynku produktów i usług związanych z kosmonautyką, zwłaszcza nowych usług satelitarnych możliwych dzięki systemowi GNSS (globalny system nawigacji satelitarnej), programowi GMES (Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa) i infrastrukturze łączności satelitarnej.

Polityką dotyczącą przestrzeni kosmicznej rządzą trzy główne czynniki nadrzędne: społeczny (korzystny wpływ na dobrobyt obywateli, który można uzyskać dzięki badaniom i wykorzystaniu przestrzeni kosmicznej), gospodarczy (badania przestrzeni kosmicznej przyczyniają się do poszerzenia wiedzy i są motorem postępu w dziedzinie innowacji) i strategiczny (działania podejmowane w przestrzeni kosmicznej sprawiają, że Unia Europejska postrzegana jest jako liczący się podmiot na arenie międzynarodowej). W art. 189 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przyznano Unii kompetencje dzielone w dziedzinie polityki dotyczącej przestrzeni kosmicznej w konkretnym celu wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji polityki unijnej.

Aby osiągnąć te cele, jednocześnie korzystając z poczynionych inwestycji i maksymalizując potencjał innowacyjny związany z przestrzenią kosmiczną, Komisja będzie kontynuować osiągnięcia w ramach systemów Galileo/EGNOS (europejski system wspomagania satelitarnego) i programu GMES oraz prowadzić inne działania związane z przestrzenią kosmiczną i bezpieczeństwem.

Galileo/EGNOS i **GMES** to dobrze funkcjonujące programy, których ukończenie i kontynuacja po 2013 r. będą przedmiotem wniosków ustawodawczych w 2011 r., zgodnych z ogólnymi wnioskami dotyczącymi wieloletnich ram finansowych. Komisja jest nadal zaangażowana w ukończenie programu Galileo i innych powiązanych z nim programów oraz wprowadzenie nowego systemu zarządzania.

GMES stanowi główny – związany z przestrzenią kosmiczną – wkład Unii na rzecz przeciwdziałania **zmianom klimatu**. Konieczne jest zatem ukończenie infrastruktury obserwacji przestrzeni kosmicznej przeznaczonej do monitorowania lądu, oceanów, atmosfery i jakości powietrza oraz do reagowania w sytuacjach zagrożeń i do wykorzystania w sprawach dotyczących bezpieczeństwa, aby spełnić oczekiwania związane z usługą GMES w zakresie zmian klimatu.

Zastosowania związane z przestrzenią kosmiczną są podstawowym narzędziem na rzecz **bezpieczeństwa obywateli**. Te potrzeby w zakresie bezpieczeństwa można zaspokajać albo dzięki skoordynowanemu wykorzystaniu potencjałów krajowych, albo poprzez rozwój wspólnego potencjału. Unia musi wzmocnić partnerskie stosunki z państwami członkowskimi w celu uniezależnienia misji bezpieczeństwa od zasobów państw trzecich i zapewnić ciągłość misji przedsięwziętych przez same państwa członkowskie.

Infrastruktura kosmiczna jest infrastrukturą krytyczną, która ma wpływ na bezpieczeństwo i dobrobyt obywateli. Musi być ona chroniona przed zagrożeniami stwarzanymi przez złom kosmiczny czy promieniowanie słoneczne. Należy rozwijać istniejący potencjał ochronny państw członkowskich, tak aby powstał niezawodny europejski **system udostępniania informacji na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej**. Unia powinna określić zasady organizacji takiego systemu i zarządzania nim, uwzględniając jego dwoisty charakter i potrzebę zapewnienia jego trwałej eksploatacji.

Kwestie dotyczące przestrzeni kosmicznej są ważnym składnikiem unijnej **polityki w dziedzinie badań i innowacji**. Sposoby wsparcia badań przestrzeni kosmicznej zostaną określone podczas opracowywania następnego programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego.

Łączność satelitarna jest kluczowym sektorem związanym z przestrzenią kosmiczną zarówno z gospodarczego, jak i technologicznego punktu widzenia. Przyczynia się ona do realizacji Europejskiej agendy cyfrowej, a zwłaszcza do niwelowania różnic w dostępie do łączności szerokopasmowych. Wniosek Komisji w sprawie programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego stanowi ważny krok w tym kierunku.

Aby zrealizować te działania, należy wprowadzić **ulepszony system zarządzania**. Po pierwsze, Unia Europejska musi wzmocnić partnerskie stosunki z państwami członkowskimi i zgodnie z art. 189 Traktatu koordynować wysiłki niezbędne dla badania i wykorzystania przestrzeni kosmicznej. Po drugie, zgodnie z traktatem lizbońskim Unia zobowiązana jest do „ustanowienia odpowiednich stosunków z Europejską Agencją Kosmiczną” (ESA). Rosnące zaangażowanie Unii Europejskiej w przestrzeni kosmicznej wymaga ponownej oceny stosunków łączących ją z ESA oraz, w związku z powyższym, stopniowej ewolucji samej ESA. Po trzecie, należy zapewnić ściślejszą koordynację programów UE oraz koordynację tychże z programami ESA i państw członkowskich.

Konieczne jest poświęcenie należytej uwagi **współpracy międzynarodowej**, która ma kluczowe znaczenie dla przestrzeni kosmicznej, w tym również wynikającym z tej współpracy możliwościom rozwojowym, zwłaszcza dla Afryki.

Komisja:

- *w oparciu o art. 189 TFUE proponuje w 2011 r. środki na rzecz realizacji priorytetów polityki dotyczącej przestrzeni kosmicznej;*
- *będzie kontynuować politykę rozwoju przemysłu kosmicznego opracowaną w ścisłej współpracy z Europejską Agencją Kosmiczną i państwami członkowskimi.*

8.2. Mobilność zgodna z zasadami zrównoważonego rozwoju

Opracowywanie i wprowadzanie **czystych i energooszczędnych** technologii związanych z **pojazdami** stanowi okazję do uzyskania istotnego wpływu na emisję gazów cieplarnianych, zanieczyszczenia powietrza i hałas oraz do wzmocnienia wiodącej pozycji europejskiego sektora motoryzacyjnego na rynku. Potrzebne będzie wyjście poza ramy strategii ogłoszonej w kwietniu 2010 r.¹⁰ i pokaźne dofinansowanie inwestycji infrastrukturalnych, w tym

¹⁰ „Europejska strategia na rzecz ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów” – COM(2010) 186 z 28.4.2010.

projektów pilotażowych demonstrujących przełomowe technologie w konkretnych miastach i regionach. Należy rozwijać wiodącą pozycję przemysłu unijnego w dziedzinie kluczowych technologii, zwłaszcza w zakresie technologii dotyczących baterii i możliwości zastąpienia litu. Należy również zbadać możliwości w zakresie nowych typów wyrobów i usług.

W sprawozdaniu powstałym w ramach inicjatywy ELECTRA zwrócono uwagę na możliwość wprowadzenia magazynowania **energii w kolejnictwie** oraz technologii automatycznego nadzoru pociągów w celu znacznego zwiększenia efektywności energetycznej, w tym poprzez hybrydyzację trakcji spalinowej i systemowe podejście do pokładowych i przytorowych systemów magazynowania dla trakcji elektrycznej. Sektor ten skorzystałby na większych inwestycjach w badania, symulacje i testowanie technologii, mających na celu dalszą harmonizację norm w obrębie UE i poza nią. Szybka kolej to rynek, na którym ostro rywalizują konkurenci spoza UE. Ścisła współpraca między przedsiębiorstwami europejskimi przy konstruowaniu pociągów dużych prędkości mogłaby przynieść korzyści: należy zbadać możliwości w tym zakresie. W każdym razie powinno się zapewnić niezakłóconą konkurencję na rynku europejskim.

Przemysł lotniczy i kosmonautyczny oraz niektóre segmenty **przemysłu morskiego** są bardzo konkurencyjnymi i odnoszącymi światowe sukcesy częściami przemysłu UE. Konieczne będą starania na rzecz zwiększenia ich wydajności i zmniejszenia wpływu na środowisko. Dzięki przedsięwzięciu „Czyste niebo” dostępne jest już okazałe wsparcie na badania i innowacje w dziedzinie ekologicznych statków powietrznych. Potrzebne będą ciągłe innowacje w celu opracowania bardziej ekologicznych statków powietrznych i niskoemisyjnych statków oraz wyjścia naprzeciw wyzwaniom środowiskowym. Paliwa alternatywne, wprowadzenie jednolitej przestrzeni powietrznej i dalsze ograniczanie hałasu powodowanego przez statki powietrzne sytuują się wysoko pośród obecnych powszechnie uznanych kwestii politycznych. Ważną szansą gospodarczą dla unijnego sektora stocznioowego jest jego zaangażowanie w budowę i niezawodne funkcjonowanie morskich platform wiatrowych i niezbędnych statków pomocniczych.

Komisja:

- *zapropnuje powstanie platformy ds. ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów, w ramach której państwa członkowskie, przemysł i inne zainteresowane strony zapewnią będą inwestycje infrastrukturalne, w tym projekty pilotażowe, i zapoczątkowywać inicjatywy badawcze dotyczące kluczowych technologii i materiałów (2012 r.);*
- *zainicjuje strategiczny plan technologii transportu (2011 r.) obejmujący inicjatywę strategiczną w zakresie ekologicznie czystych systemów transportowych oraz pakiet dotyczący e-mobilności w celu zwiększenia wydajności i bezpieczeństwa w sektorze transportu;*
- *przeprowadzi studium wykonalności projektów pokazowych w zakresie magazynowania energii w kolejnictwie i hybrydyzacji trakcji spalinowej, umożliwiając przeprowadzenie projektów pokazowych i kolejnych projektów badawczych w celu zwiększenia efektywności energetycznej i konkurencyjności (zaproszenie do składania wniosków w latach 2012-2013).*

8.3. Stawianie czoła wyzwaniom społecznym

Unijne gałęzie przemysłu związane z **farmaceutykami i opieką zdrowotną**, w tym z **wyrobami medycznymi**, są sektorami o wiodącej pozycji światowej, które odgrywają zasadniczą rolę w opracowywaniu nowych metod terapii medycznej i nowych leków oraz w działaniach na rzecz poprawy zdrowia i jakości życia obywateli UE, w szczególności starzejącego się społeczeństwa. W związku z powyższym potrzebne są partnerskie stosunki między sektorami prywatnym i publicznym, aby w oparciu o odpowiedzialność biznesu umożliwić przyspieszony dostęp do leków i terapii, oraz większa przejrzystość, a jednocześnie premiowanie innowacyjności i zwiększona konkurencyjność przemysłu. W ramach wspólnego przedsięwzięcia na rzecz inicjatywy w zakresie leków innowacyjnych realizowane jest takie partnerstwo publiczno-prywatne mające na celu szybsze udostępnianie bezpiecznych leków. Ponadto większa przejrzystość i lepsza koordynacja istniejących w poszczególnych państwach członkowskich systemów ustalania cen i refundacji leków pomogłyby uniknąć niepotrzebnych opóźnień w dostępie do rynku i usprawnić funkcjonowanie wewnętrznego rynku leków. Komisja uruchomi ponadto pilotażowe europejskie partnerstwo innowacji na rzecz aktywnej i zdrowej starości¹¹.

Unijny **przemysł związany z bezpieczeństwem** stoi w obliczu bardzo rozdrobnionego rynku wewnętrznego i ma słabą bazę przemysłową. Krajowe ramy regulacyjne różnią się istotnie, a rynek produktów związanych z bezpieczeństwem jest bardzo zróżnicowany, poczynając od kamer aż po złożone systemy skanujące. Aby dostarczyć system bezpieczeństwa, producenci, firmy instalujące systemy i usługodawcy muszą ściśle współpracować z klientami. Istotne jest, aby opracować przyspieszony system zatwierdzania priorytetowych technologii, poczynić dalsze znaczne postępy w harmonizacji i normalizacji, rozważyć koordynację zamówień publicznych i przyspieszyć badania nad technologiami w dziedzinie bezpieczeństwa, w tym technologiami podwójnego zastosowania. W tej ostatniej kwestii Komisja będzie uzgadniać swe działania z Europejską Agencją Obrony.

Sektor budowlany również może w istotny sposób przyczynić się do przeciwdziałania zmianom klimatu i reagowania na inne zmiany środowiskowe i społeczne. W zmienionej dyrektywie w sprawie charakterystyki energetycznej budynków określono ambitny cel przejścia w Europie na budynki o niemal zerowym zużyciu energii od 2021 r., a zaostrzenie wymogów w zakresie charakterystyki energetycznej spowoduje powstanie nowych norm dotyczących budynków. Jest to szansa dla sektora budowlanego i remontowego.

Rynki biotechnologiczne, mające wysoki popyt i korzystne ramy legislacyjne, mogłyby również istotnie przyczynić się do przekształcenia UE w gospodarkę zrównoważoną. Potrzebne jednak będą właściwe przepisy i warunki ramowe, aby upowszechnić wykorzystanie surowców odnawialnych do zastosowań przemysłowych (np. drewna i papieru, ale również biologicznych tworzyw sztucznych, biologicznych środków smarnych, farmaceutyków) i zapewnić zrównoważony rozwój; należy stymulować innowacje technologiczne dzięki projektom pokazowym i opracowywać normy europejskie i międzynarodowe dla nowych technologii. Należy kontynuować rozpoczęte prace nad systemami oznakowania poszczególnych produktów (np. oznakowaniem ekologicznym) oraz wytycznymi dotyczącymi zamówień publicznych i sieciami zamówień publicznych.

¹¹ COM(2010) 546.

Komisja:

- *opracuje proces na rzecz opieki zdrowotnej i środków farmaceutycznych, w ramach którego państwa członkowskie, przemysł i inne zainteresowane strony angażować się będą we wspieranie odpowiedzialności biznesu, poprawę dostępu do leków i zwiększanie konkurencyjności przemysłu farmaceutycznego. Aby ułatwić funkcjonowanie wewnętrznego rynku leków, wykorzysta sposobność do dokonania przeglądu dyrektywy 89/105/EWG w sprawie przejrzystości procedur dotyczących ustalania cen i refundacji produktów leczniczych;*
- *przedstawi inicjatywę dotyczącą przemysłu związanego z bezpieczeństwem, w której zaproponuje przyspieszony system zatwierdzania priorytetowych technologii, określi priorytety w zakresie harmonizacji i normalizacji, rozważy koordynację zamówień publicznych i utworzy europejską platformę ds. bezpieczeństwa i podwójnego zastosowania (począwszy od 2012 r.);*
- *opracuje strategię trwałej konkurencyjności budownictwa, aby zapewnić odpowiednie warunki ramowe dla rynku wewnętrznego wyrobów i usług budowlanych, poprawić efektywne gospodarowanie zasobami przez przedsiębiorstwa budowlane i ich efektywność środowiskową oraz wspierać umiejętności, innowacje i rozwój technologiczny potrzebne do sprostania nowym potrzebom społecznym i zagrożeniom związanym z klimatem (2011 r.);*
- *stworzy warunki potrzebne do powstawania rynków biotechnologicznych, udoskonalając odpowiednie przepisy i warunki ramowe dotyczące zastosowań przemysłowych, wspierając innowacje dzięki projektom pokazowym i opracowując normy europejskie i międzynarodowe (2012 r.).*

8.4. Pobudzanie konkurencyjności UE dzięki łańcuchowi wartości

UE musi zwrócić większą uwagę na łańcuch wartości w sektorze produkcji. Jak opisano powyżej, przemysł jest coraz bardziej uzależniony od wkładu surowców i dóbr pośrednich, a także w zasadniczym stopniu zależy od gałęzi przemysłu świadczących usługi dla przedsiębiorców, które tworzą wartość dodaną i pomagają w opracowaniu i wprowadzeniu do obrotu nowych wyrobów i usług. Ta nowa perspektywa wymaga odmiennego podejścia do polityki przemysłowej, w większym stopniu uwzględniającego te wewnętrzne powiązania.

Przemysł chemiczny stanowi dobry przykład tego pożądanego nowego podejścia. Pomimo kryzysu gospodarczego **przemysł chemiczny** jest w dalszym ciągu bardzo konkurencyjny i jest jedną z sił napędowych unijnego przemysłu wytwórczego. Odnosi sukcesy na arenie międzynarodowej, posiadając 24-procentowy udział w rynku światowym, lecz stoi w obliczu rosnącej konkurencji ze strony Chin, Indii i państw Bliskiego Wschodu. Jako przemysł dóbr pośrednich, sektor ten, dzięki innowacyjnym substancjom i materiałom, ma ogromny potencjał w zakresie poprawy zarówno konkurencyjności, jak i efektywności środowiskowej innych gałęzi przemysłu zajmujących się dalszym przetwarzaniem. Grupa Wysokiego Szczebla ds. Chemikaliów zwróciła uwagę na szereg sposobów, w jakie przemysł ten może przyczynić się do znalezienia odpowiedzi na decydujące wyzwania społeczne, w obliczu których stoi UE, takie jak rosnące wykorzystanie materiałów odnawialnych, rosnąca efektywność energetyczna, ograniczenie zużycia wody itd.

Cały europejski łańcuch dostaw żywności wszedł w okres dostosowań w wyniku zmieniających się upodobań konsumentów, niedostatku zasobów, czynników demograficznych, zdrowotnych i środowiskowych oraz obaw konsumentów co do bezpieczeństwa żywności, zdrowia i cen. **Unijny przemysł rolno-spożywczy** jest bardzo konkurencyjny i przypada na niego 2 % europejskiego PKB i 13,5 % zatrudnienia w sektorze wytwórczym. Musi się jednak pilnie zająć wspomnianymi kwestiami, jak również dysproporcją siły nabywczej producentów i dystrybutorów w sektorze rolno-spożywczym oraz poprawą wydajności struktur zaopatrzenia i ułatwieniem ich restrukturyzacji.

Unijny przemysł włókienniczy, odzieżowy i skórzaný od ponad 20 lat **podlega zmianom strukturalnym**. Rozwój technologiczny w połączeniu z tradycyjnymi atutami w dziedzinie projektowania i jakości również dotarł na wielkie rynki konsumenckie lokujące się poza sektorem, takie jak rynek odzieży sportowej i turystycznej, produktów luksusowych czy obuwia. W efekcie masowo dostosowywane towary konsumpcyjne stają się coraz bardziej powszechne, stwarzając nowe szanse na rynku dla europejskiego przemysłu wytwórczego. Znaczna część działalności sektora dotyczy już specjalistycznych produktów o wysokiej wartości dodanej, z rosnącym udziałem produkcji i wartości dodanej powstałych w celu dostarczania rozwiązań przystosowanych do potrzeb innych sektorów takich jak opieka zdrowotna, inżynieria lądowa czy przemysł lotniczy i kosmonautyczny. Stało się to możliwe dzięki znaczącym staraniom w zakresie badań, rozwoju i innowacji, które wzmocniły elementy wiedzy w sektorze i jego stabilność. Istotne jest, aby wspierać nowe koncepcje biznesowe i powiązane technologie wytwórcze ukierunkowane na opracowanie trwałych, zgodnych z potrzebami użytkowników i opartych na projektach produktów w sektorach włókienniczym i odzieżowym, jak również na innych wielkich rynkach konsumenckich.

Przemysł kultury i sektor kreatywny mają szczególnie ważny stymulujący wpływ na innowacje gospodarcze i społeczne w innych sektorach. Projektowanie, architektura i reklama odgrywają ważną rolę we wspieraniu inwestycji np. w dziedzinie budownictwa, nowych technologii konsumenckich, rozwiązań przyjaznych dla środowiska i gospodarki cyfrowej. Podobnie usługi związane z mobilnością i logistyką nabierają rosnącego znaczenia dla podtrzymania łańcuchów wartości i umożliwienia produkcji w systemie „dokładnie na czas”. Ścisła współpraca między takimi branżami a decydentami unijnymi, krajowymi, regionalnymi i lokalnymi sprzyjać będzie działaniu tych branż na rzecz całej gospodarki.

Komisja:

- *wykorzysta wnioski Grupy Wysokiego Szczebla dotyczące konkurencyjności przemysłu chemicznego, a zwłaszcza jego potencjalnego wkładu w znalezienie odpowiedzi na zasadnicze wyzwania społeczne poprzez partnerstwa na rzecz innowacji;*
- *wykorzysta Forum Wysokiego Szczebla ds. Przemysłu Spożywczego do zapewnienia lepszego funkcjonowania łańcucha dostaw żywności;*
- *przedstawi inicjatywy strategiczne wynikające z Zielonej księgi w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej, w tym komunikat w sprawie kluczowych aspektów konkurencyjności w branży związanej z modą, uruchamiając europejski sojusz sektora kreatywnego i europejski sojusz przemysłu związanego z mobilnością w celu stworzenia platformy współpracy decydentów i przedstawicieli przemysłu (2011 r.).*

8.5. Rozwiązywanie problemów związanych z przemysłem energochłonnym

Europa musi również poprawić swą konkurencyjność międzynarodową, wykazując zdolność do przyspieszenia **przejścia na gospodarkę niskoemisyjną i zasobooszczędną** w branżach energochłonnych takich jak przemysł stalowy, metali nieżelaznych, papierniczy i chemiczny. Zostanie to przeprowadzone w połączeniu z mającym się wkrótce rozpocząć projektem przewodnim w sprawie „efektywnego gospodarowania zasobami” oraz planem dotyczącym strategicznych technologii energetycznych. Inwestycje w produkcję efektywną pod względem emisji dadzą branżom energochłonnym duże możliwości zwiększenia ich konkurencyjności i sprawią, że staną się one mniej uzależnione od przyszłych cen energii.

Energochłonne gałęzie przemysłu stanowią ważną część łańcucha wartości w przemyśle wytwórczym w UE i stały się jednym ze światowych liderów pod względem efektywności energetycznej. Tworzą one integralną część przemysłowego łańcucha wartości i wytwarzają znaczną część produktów przemysłowych, które przyczyniają się do zmniejszenia emisji CO₂. Branże energochłonne muszą zatem uzyskać warunki umożliwiające konkurencyjną produkcję w Europie w przyszłości. Oznacza to, że należy wziąć pod uwagę istniejące w przypadku tych gałęzi przemysłu ryzyko ucieczki emisji, również w kontekście możliwego pośredniego wpływu wzrostu cen energii elektrycznej związanego z handlem uprawnieniami do emisji.

Nowe **niskoemisyjne technologie i techniki produkcji** dla energochłonnego przemysłu przetwórstwa materiałów opracowywane są w ramach platform technologicznych i inicjatyw w zakresie rynków pionierskich. Potrzebne są jednak odpowiednie warunki ramowe i dalsza współpraca publiczno-prywatna, aby zapewnić wprowadzenie i komercyjne udostępnienie we właściwym czasie tych innowacji we wszystkich sektorach energochłonnych.

Komisja:

- *przedstawi dostosowania zasad pomocy państwa umożliwiające odpowiednie zrekompensowanie pośrednich kosztów systemu handlu emisjami, takich jak koszty przenoszone na ceny energii elektrycznej, jednocześnie zapewniając równe szanse na jednolitym rynku i realizację celów Unii w świetle międzynarodowych zobowiązań w zakresie zmniejszania emisji;*
- *przedstawi plan trwałego ograniczenia emisji w przemyśle, aby skoordynować warunki ramowe, działania z zakresu finansowania, gromadzenie danych i inne działania UE i państw członkowskich mające na celu opracowywanie i upowszechnianie technologii niskoemisyjnych, w połączeniu z planem dotyczącym strategicznych technologii energetycznych (począwszy od 2011 r.);*
- *w związku z dyskusją o przyszłych partnerstwach publiczno-prywatnych w zakresie badań rozważy możliwość przedsięwzięcia inicjatywy na rzecz ograniczenia emisji w energochłonnych gałęziach przemysłu, łączącej odpowiednie platformy technologiczne w UE i państwach członkowskich, aby zapewnić odpowiednie badania i rozwój oraz finansowanie i strategie uruchamiania produkcji niskoemisyjnej;*
- *działając na zasadach partnerstwa z państwami członkowskimi i przemysłem, będzie wspierać projekty pokazowe i upowszechnianie super-niskoemisyjnych technologii produkcji, w tym wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w sektorze przemysłowym, unikając jednocześnie zakłóceń konkurencji (2011-2016);*

- w związku ze strategią „Europa 2020” będzie nadal badać możliwości wprowadzenia kolejnych innowacyjnych mechanizmów zachęt związanych z rynkiem emisji, które miałyby dotyczyć najszybciej w tym zakresie działających przedsiębiorstw.

8.6 Wzmocnione podejście sektorowe

Dodatkowo Komisja przeprowadzi w 2011 r. konsultacje z zainteresowanymi stronami na temat najlepszych możliwych sposobów wykorzystania i wzmocnienia aspektu przemysłowego wspólnych inicjatyw technologicznych i europejskich partnerstw innowacji, jak ogłoszono w inicjatywie „Unia innowacji”, oraz priorytetów w tej dziedzinie.

9. PODSUMOWANIE: SPOSÓB SPRAWOWANIA RZĄDÓW UE W ZAKRESIE POLITYKI PRZEMYSŁOWEJ

Podczas gdy kryzys gospodarczy i finansowy spowodował skupienie polityki w zakresie konkurencyjności przemysłowej na krótkoterminowych działaniach mających na celu ratowanie i uzdrowienie gospodarki, w przyszłości uwaga decydentów musi się skupić na długookresowych wyzwaniach strukturalnych, w szczególności na utrzymaniu konkurencyjności światowej, zmianach klimatu, energii, starzeniu się społeczeństwa, umiejętnościach i wiedzy. W związku z konsolidacją fiskalną strategii w zakresie konkurencyjności nie można opierać na wielkich programach wydatków, lecz raczej muszą być one ukierunkowane na reformy strukturalne w takich obszarach jak poprawa otoczenia biznesu, modernizacja administracji publicznej, poprawa zdolności innowacyjnych przedsiębiorstw czy zwiększenie efektywności energetycznej. Jednocześnie mogą być potrzebne środki polityczne towarzyszące zmianom strukturalnym zachodzącym w całym przemyśle i w jego poszczególnych gałęziach.

Realizacja nowej polityki przemysłowej wymaga również sprawniejszego europejskiego rządu. Koncepcja sektorów krajowych i przemysłu krajowego wchodzących w niewielkie interakcje z innymi sektorami lub zagranicą coraz bardziej traci znaczenie. Coraz ważniejsze jest obecnie określenie strategicznych europejskich interesów przemysłowych, a nieskoordynowane **reakcje środkami polityki krajowej muszą zostać zastąpione skoordynowanymi reakcjami w ramach polityki europejskiej.**

Ten ulepszony i ambitny europejski sposób sprawowania rządów ma dwa odrębne aspekty:

- holistyczną i lepiej skoordynowaną wizję kształtowania polityki na szczeblu europejskim, z udziałem Komisji i instytucji europejskich, zwłaszcza Rady i Parlamentu Europejskiego. Istotne jest, aby poprawić koordynację i interakcję różnych obszarów polityki wpływających na konkurencyjność, w tym poprzez sprawdzanie nowych wniosków w dziedzinie polityki pod kątem ich wpływu na konkurencyjność;
- ściślejszą współpracę z państwami członkowskimi i kontrolowanie osiągnięć i wyników w dziedzinie konkurencyjności, będących efektem polityki prowadzonej na szczeblu europejskim i państw członkowskich. Może się to obecnie odbywać w oparciu o nowy, wprowadzony traktatem lizbońskim art. 173 TFUE dotyczący polityki przemysłowej i wpisuje się w ramy strategii „Europa 2020” i ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej,

zwłaszcza dzięki nowemu „europejskiemu okresowi oceny”, który m.in. powinien przyczynić się do lepszego sformułowania krajowych programów reform¹².

W ramach strategii „Europa 2020” Komisja będzie zatem składać regularne sprawozdania na temat polityki przemysłowej i polityki w dziedzinie konkurencyjności prowadzonych przez UE i państwa członkowskie oraz ich wyników w tym zakresie.

Ponieważ rzeczywiście wiele odpowiednich warunków ramowych dla konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu jest ustalanych na poziomie państw członkowskich, monitorowanie powinno obejmować nie tylko wyniki w zakresie konkurencyjności, ale także politykę w tej dziedzinie, w tym czynniki takie jak otoczenie biznesu, system innowacji, warunki konkurencji, infrastrukturę, sprawność administracji publicznej oraz postępy w kierunku efektywności energetycznej i efektywnego gospodarowania zasobami. Z pierwszej analizy wyników i polityki państw członkowskich w dziedzinie konkurencyjności wynika, że możliwa jest poprawa na wszystkich poziomach. Analiza ta będzie dopracowywana w celu lepszego uwzględnienia zrównoważonego charakteru przemysłu, zwłaszcza w świetle mającego się wkrótce rozpocząć projektu przewodniego w sprawie efektywnego gospodarowania zasobami. Ramy polityki na szczeblu UE – strategia „Europa 2020” wraz z jej sztandarowymi działaniami oraz art. 173 TFUE dotyczący polityki przemysłowej – zawierają szereg środków mających na celu zachęcanie państw członkowskich do wzmocnienia wysiłków na rzecz spowodowania takiej poprawy, a tym samym do działania na rzecz bardziej konkurencyjnego europejskiego przemysłu i gospodarki, i Komisja będzie te środki w pełni wykorzystywać.

Przegląd polityki przemysłowej i gospodarczej państw członkowskich mógłby doprowadzić do **lepszego koordynacji i wspólnego korzystania z dostępnych zasobów**, zaś instrumenty prawne pomogłyby osiągać większe korzyści w stosunku do zainwestowanych środków. Jest to tym ważniejsze, im mniej jest dostępnych zasobów i im szerzej zakrojone i bardziej fragmentaryczne stały się ramy polityki w ostatnich dziesięcioleciach.

Ten rodzaj monitorowania zostanie zorganizowany poprzez Radę ds. Konkurencyjności i Parlament Europejski i będzie dalej rozwijany w drodze wzajemnej weryfikacji i wymiany dobrych praktyk. Jest on w pełni spójny z ramami strategii „Europa 2020”.

Stanowić on będzie element **ogólnego monitorowania w ramach strategii „Europa 2020”**, lecz ze szczególnym naciskiem na wyniki państw członkowskich w zakresie konkurencyjności oraz możliwości wzajemnego uczenia się. To z kolei powinno przyczynić się do udoskonalenia polityki krajowej kontrolowanej w ramach krajowych programów reform¹³.

Następujące obszary szczególnie nadają się do wymiany najlepszych praktyk: zmniejszanie obciążeń administracyjnych i ocena skutków konkurencyjności, „kontrola sprawności” i zasada „najpierw myśl na małą skalę” w prawodawstwie krajowym, polityka ułatwiania dostępu do finansowania, kluczowe technologie wspomagające, egzekwowanie praw własności intelektualnej, opracowywanie strategii w zakresie umiejętności w połączeniu z potrzebami przemysłu i przy formułowaniu krajowej polityki przemysłowej, zwłaszcza w odniesieniu do sektorów indywidualnych i zaangażowania zainteresowanych stron. Ścisła współpraca może spowodować powstanie efektu synergii, wzajemne uzupełnianie się i lepsze

¹² COM(2010) 250.

¹³ COM(2010) 250.

wykorzystanie zasobów, zwłaszcza przy opracowywaniu i wprowadzaniu kluczowych technologii wspomagających i technologii środowiskowych, lecz również w pewnych dziedzinach wymagających szczególnych umiejętności, gdzie zapotrzebowanie krajowe może nie uzasadniać potrzeby pełnego programu studiów. Wreszcie, podczas gdy przesłanki dla wymiany najlepszych praktyk i współpracy są silniejsze na poziomie działań indywidualnych, wzajemna weryfikacja jest korzystniejsza w przypadku bardziej zintegrowanej i złożonej polityki.

Działania te mogą przebiegać zgodnie z zasadą „zmiennej geometrii”, ponieważ różne są potrzeby i uwarunkowania krajowe. W nadchodzących miesiącach Komisja przedyskutuje z Radą i państwami członkowskimi zasady i sposoby, zgodnie z którymi działania te powinny być organizowane, jak również ich zakres i hierarchię priorytetów. Ponadto Komisja będzie monitorować politykę przemysłową i politykę w dziedzinie konkurencyjności prowadzone przez państwa członkowskie oraz ich wyniki w tym zakresie, i będzie składać coroczne sprawozdania na ten temat. Dotyczyć to będzie również związanych z przemysłem aspektów innych dziedzin polityki służącej ogólniejszym celom, takich jak edukacja, badania, ochrona środowiska czy kwestie związane ze zmianami klimatu. Szczególny nacisk zostanie położony na kwestie dotyczące wymiany najlepszych praktyk i działania w zakresie współpracy. Strategia „Europa 2020” ma również znaczenie dla programu reform państw kandydujących do UE. Państwa kandydujące i potencjalne państwa kandydujące również powinny zatem zacząć działania na rzecz realizacji celów nowej zintegrowanej polityki przemysłowej.

Wprowadzenie nowego podejścia do polityki przemysłowej powinno pomóc przedsiębiorstwom i inwestorom zaangażować się w opłacalną, zrównoważoną i skutkującą tworzeniem miejsc pracy produkcję przemysłową w Europie oraz poprawić konkurencyjność międzynarodową pod względem wydajności i kosztów. Przemysł unijny skorzysta zatem z szybko rosnącego rynku światowego będącego efektem globalizacji. Innymi słowy, w nadchodzącym dziesięcioleciu Europa będzie świadkiem rosnącej produkcji przemysłowej, zatrudnienia i dochodów, przy jednoczesnym znacznym obniżeniu przez przemysł emisji dwutlenku węgla i zużycia zasobów.

Następujące wskaźniki sukcesów będą zatem skrupulatnie monitorowane:

- poprawa konkurencyjności międzynarodowej poprzez porównanie ewolucji wydajności i kosztów w UE z analogicznymi parametrami u jej konkurentów;
- liczba nowych miejsc pracy powstałych w przemyśle i w związanych z przemysłem usługach, ze szczególną uwagą zwróconą na liczbę miejsc pracy powstałych w MŚP;
- tempo wzrostu produkcji przemysłowej, w szczególności w branżach ekologicznych;
- udział średnio i wysoko zaawansowanych technologicznie sektorów wytwórczych w łącznej wartości dodanej i zatrudnieniu w sektorze wytwórczym.

Komisja, zgodnie z art. 173 TFUE:

- *będzie realizować działania przedstawione w niniejszym komunikacie w celu wzmocnienia europejskich ram politycznych dla polityki przemysłowej, współpracując ściśle z Radą i Parlamentem Europejskim;*
- *będzie składać Radzie i Parlamentowi Europejskiemu coroczne sprawozdania na temat polityki w dziedzinie konkurencyjności przemysłowej i powiązanych dziedzin polityki prowadzonej przez UE i państwa członkowskie oraz ich wyników w tym zakresie;*
- *zainicjuje wzajemną weryfikację i wymianę dobrych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy współpracy w zakresie polityki przemysłowej w całej UE.*

Państwa członkowskie zachęca się do:

- *współpracy w zakresie polityki przemysłowej i, w stosownych przypadkach, jej koordynacji;*
- *zaangażowania się we wzajemną weryfikację i wymianę dobrych praktyk.*
-